Holly Webb

Aventuri la conacul Penhallow. Statuia din bătaia lunii

HW_The_Moonlight_Statue_56600_RO_EBOOK

Pentru propriul meu William, care m-a ajutat să-i găsesc pe Rex şi pe ceilalţi

HW

~

The Hounds of Penhallow Hall. The Moonlight Statue

Holly Webb

Copyright text © 2017 Holly Webb
Copyright ilustraţii © 2017 Jason Cockcroft

Ediţie publicată prin înţelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra
Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe

Aventuri la conacul Penhallow. Statuia din bătaia lunii

Holly Webb

Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Justina Bandol
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Roxana Aneculăesei
Corectură: Emilia Achim
Copertă şi prepress: Andreea Apostol
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
WEBB, HOLLY
Aventuri la conacul Penhallow. Statuia din bătaia lunii / Holly Webb; trad.: Justina Bandol – Bucureşti: Litera, 2019
ISBN e-pub 978-606-33-5148-8
I. Webb, Holly
II. Bandol, Justina ⍰trad.)
82–93–34=135.1
778.534.

1. O aventură neaşteptată
2. O viaţă cu totul nouă
3. O alergare în lumina lunii
4. Un vis imposibil
5.Paşi
6. Paznicul casei
7. Băiatul

8. Vânătoarea de fantome
9. Povestea lui William
10. Singură

1. O aventură neaşteptată

Polly privi în jur în apartamentul pustiu. Îşi simţea sufletul sfâşiat. Cum se putea ca toată viaţa lor să încapă într-un camion de mutări? Îi plăcuse foarte mult să locuiască la Londra, dar acum i se părea că Londra le uită prea repede. Plecau pe nesimţite din oraş, şi nimeni nu le observa plecarea.

Altfel ar fi stat lucrurile dacă tata ar fi fost cu ele, se gândi Polly. Aruncă o privire pe fereastră la mama ei, care discuta cu şoferul dubei, arătându-i ceva pe telefon – probabil harta. Cei de la firma de mutări fuseseră cam sceptici în privinţa traseului spre conacul Penhallow. Drumurile din zonă erau înguste şi întortocheate, spusese mama, cu garduri vii înalte pe margini, aplecate spre carosabil, încât nu se putea conduce repede. Pomenise des despre asta pe vremea când încerca s-o convingă pe Polly că mutarea în Cornwall e o idee bună. Cât de liniştit şi de paşnic avea să fie – aproape fără maşini, doar câte un tractor din când în când sau poate, chiar, câte un om călare.

Lui Polly i se părea că mama exagerează puţin, dar îşi dădea seama de ce. Dacă ar fi locuit acolo anul trecut, tatăl ei ar fi fost încă în viaţă, nu? Niciun camion mare n-avea cum să încapă pe drumurile locale, aşa că nu l-ar fi împins şi răsturnat de pe bicicletă.

Scutură scurt din cap, şi vârful cozii de cal în care îşi prinsese părul o plesni peste faţă. Simţi că ochii i se umezesc – îşi găsise o scuză dacă o vedea mama.

Fără să vrea, gândul îi zbura tot timpul la tatăl ei. Iar acum încerca, împreună cu mama, s-o ia de la capăt. De azi înainte aveau să fie doar ele, şi nimeni n-avea să ştie nimic altceva. Nimeni n-avea să mai facă mutra aceea fals mâhnită când i se adresa. Nimeni n-avea să mai şoptească în coridor, pe la spate: „Ştiai că tatăl ei a murit? L-a călcat un camion când mergea pe bicicletă“.

Colegii nu erau răi – sau cel puţin nu voiau să fie. Dar, din ianuarie, ceea ce se întâmplase cu tatăl ei devenise informaţia cea mai interesantă despre Polly. Povestea o urmărise tot anul şcolar. Toată lumea părea să ştie. În jurul ei domnea o atmosferă falsă şi bizară, pentru că toţi se purtau prea frumos şi încercau să n-o supere. Nimeni nu mai avea voie să se certe cu ea. Prietenele păreau să meargă în vârful picioarelor în preajma ei. Becca, prietena ei cea mai bună, se întrerupea tot timpul când stăteau de vorbă, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu spune din greşeală ceva îngrozitor. Lui Polly îi venea foarte greu să mai discute, cu atât mai mult despre ceva important. Chiar şi profesorii erau ciudat de blânzi cu ea. Părea ridicol să te plângi că toată lumea se poartă prea frumos cu tine, dar Polly exact aşa se simţea.

Acum intrase însă în vacanţa de vară, iar şcoala din satul Penhallow începea mai târziu decât şcolile de la Londra. Polly avea şapte săptămâni la dispoziţie în care nu trebuia să explice nimănui că n-o are decât pe mama ei. Iar când mergea la şcoala cea nouă, putea să spună pur şi simplu că nu are tată, şi nimeni n-avea să-i pună întrebări. Totul avea să fie bine. De asta încercaseră să se convingă una pe alta ea şi mama.

Îşi luă geaca de pe pervaz şi trânti uşa în urma ei fără să se uite înapoi.

– Nu mi-ai spus că aşa o să arate! zise Polly, privind cu ochii căscaţi faţada conacului.

Zidurile de piatră într-o nuanţă de un auriu spălăcit se întindeau pe o lungime incredibilă sub cerul albastru intens şi părea că o mie de ferestre scânteiază urându-i bun venit.

– Ţi-am spus că e mare! Şi ţi-am arătat şi imagini!

Era adevărat. După ce fusese acceptată în postul de administrator, mama îi arătase lui Polly fotografii şi broşuri şi chiar un clip video de pe site-ul conacului. Îi spusese că e o clădire veche de peste patru sute de ani şi că familia Penhallow locuise acolo dinainte s-o construiască. Fusese una dintre cele mai bogate familii din Cornwall, iar camerele conacului erau pline de tot felul de obiecte de preţ... Dar, cine ştie de ce, nimic din toate acestea nu-i dăduse lui Polly de înţeles cât de mare şi de impunătoare avea să fie clădirea. Aici trebuiau să locuiască ele două?

Da, numai că într-o porţiune foarte, foarte mică din ea.

– Dacă priveşti pieziş, în spatele hornului, îi spuse mama, mijind ochii la acoperiş, cred că aia e fereastra dormitorului tău. Uite acolo sus, o vezi? Cu geamul rotund.

Polly zări într-adevăr deasupra acoperişului, aproape de vârful unui turnuleţ, un cerc şi simţi că,

undeva în adâncul ei, se aprinde o mică scânteie de entuziasm. Fu o senzaţie ciudată; era tristă de atâta vreme! Poate mama avea dreptate, şi amândurora le prindea bine o experienţă nouă. Polly îi acceptase planul, dar nu-şi închipuise niciodată că o să funcţioneze. Fusese convinsă că nodul acela dur şi înăbuşitor din piept n-avea să-i mai dispară vreodată. Cum ar fi putut, când tata nu mai era? Dar, cumva, conacul acesta bătrân îi spunea: „S-ar putea să ai parte de o aventură...“

– Mă bucur mult să te revăd, Anna. Şi sunt încântat să fac cunoştinţă cu Polly. Stephen îi întinse mamei o cană uriaşă cu ceai şi dădu la iveală o cutie cu fursecuri. Probabil o să fiţi pe-aici în cea mai mare parte a timpului, zise el. În pauză, toată lumea se adună în camera personalului, aşa că întotdeauna e ceai, iar dacă ştiţi să căutaţi, găsiţi şi fursecuri.

Polly luă zâmbind unul din cutie. Îi plăcea Stephen – arăta cam jerpelit în hanoracul lui inscripţionat cu „Conacul Penhallow“, cu ghetele pline de noroi şi claia de păr cârlionţat, dar ochii lui albaştri erau energici şi prietenoşi.

Vreo douăzeci de voluntari făceau pe ghizii la conac, iar una dintre sarcinile de serviciu ale mamei lui Polly era să-i supervizeze. Dar singurii care aveau să locuiască permanent aici erau ea, Stephen şi Polly. Stephen le spusese că stă într-o fostă aripă a grajdurilor, transformată în căsuţă. Ca grădinar-şef, avea şi el în subordine o mulţime de oameni. Dar toţi plecau acasă la ora şase.

– Vrei puţin ceai, Polly? Sau nişte sirop? zise Stephen deschizând încrezător uşa unui bufet. Ăăă, scuze... Se pare că trebuie să mai cumpărăm. Cred că de vreun secol la Penhallow nu mai locuieşte nimeni care să aibă sub treizeci de ani!

– Serios?

Polly se întoarse brusc de la fereastră. Nu-şi putea lua ochii de la peisaj. Parcul conacului era superb, luxuriant în lumina soarelui, dar, şi mai frumos, printre copaci i se părea că desluşeşte sclipirea mării.

– N-a mai fost niciun copil? Familia care a locuit aici n-a avut copii?

– Familia Penhallow a vândut conacul în 1920. De atunci a trecut prin mâinile mai multor proprietari, dar niciunul n-a avut copii. Acum aparţine Societăţii Istorice Penhallow, organizaţia caritabilă care administrează muzeul, cei care ne-au angajat pe mine şi pe mama ta. Poate ai să lucrezi şi tu pentru ei când mai creşti. Şi sunt tot timpul posturi temporare disponibile în perioada vacanţelor, la cafenea, în magazinul de cadouri...

Stephen zâmbi larg.

Polly dădu din cap. Nu se gândise la asta. Era frumos din partea lui Stephen că le considera o pereche pe ea şi pe mama ei. Îşi cam făcuse griji că restul personalului n-avea să fie încântat văzând-o că bântuie prin conac.

Stephen luă o înghiţitură mare de ceai.

– Ciudat e că nimic nu s-a schimbat prea mult aici, deşi în clădire au locuit oameni foarte diferiţi. Soţii Penhallow şi-au pierdut fiul în Primul Război Mondial şi au hotărât să plece. Au vândut cea mai mare parte din ceea ce exista deja în casă noului proprietar – toată mobila, tablourile, restul obiectelor... Iar de atunci, toţi cei care au venit au păstrat conacul neatins – probabil pentru că arată atât de bine. Nimeni n-a ţinut să mute obiectele din locurile unde stăteau de sute de ani. În pod sunt chiar şi acum cufere şi cutii cu hârtii şi poze vechi.

– E ciudat că au lăsat atât de multe în urmă, încuviinţă mama lui Polly, cu o expresie plină de curiozitate. Dar e minunat. Sunt lucruri absolut fascinante aici, ar fi fost mare păcat să fie vândute şi împrăştiate cine ştie pe unde. Abia aştept să arunc o privire în pod! Sunt sigură că o să găsim tot felul de materiale interesante – fotografii, documente de familie... Şi am putea să organizăm expoziţii! Mă gândeam că ar fi o metodă excelentă de a reînvia trecutul pentru public – să arătăm cum membrii unei familii au trăit diferite evenimente istorice de-a lungul generaţiilor.

Polly zâmbi şi se întoarse din nou spre fereastră, privind linia albastră, subţire şi scânteietoare a mării. Îi plăcea când mama era aşa de entuziasmată. „Nu te uităm“, îi promise ea tatei în gând. „Doar

că... gheaţa a început puţin să se topească.“

– Îţi place camera? o întrebă mama. Ştiu că are o formă cam ciudată pentru un dormitor, dar asta pentru că e în turn.

– Dacă-mi place? Sunt deja îndrăgostită de ea! răspunse Polly fără şovăire. Uite, de la ferestrele de pe partea asta se vede marea, iar de pe partea cealaltă, văd până la poartă. Forma asta ciudată mi se pare super. De ce adică ar fi mai bun un dormitor pătrat?

Mama râse.

– Ai dreptate. Ah, Polly, nu-ţi pare rău că ne-am mutat, nu? Nu simţi că facem o greşeală?

Polly se răsuci şi o strânse în braţe.

– Bineînţeles că nu-mi pare rău. Nu-mi părea încă dinainte să ajungem aici. Iar acum, după ce am văzut conacul... mi se pare extraordinar! Şi îmi place foarte tare că apartamentul nostru e în turn. Mă simt ca într-un castel din poveşti!

– Da, conacul e deosebit, fu de acord mama. Are ceva aparte, nu? Ştiu că abia dacă am văzut încăperile principale, dar deja mă simt bine aici. Are un aer cumva prietenos, ceea ce e ciudat când te gândeşti cât e de uriaş. Mă simt... bine-venită.

– Da, şi eu, o aprobă Polly. Şi e aproape numai al nostru, mamă! Ai auzit ce spunea Stephen? El are o căsuţă în vechiul grajd, separat de conac. Doar noi locuim aici. După şase seara, e practic casa noastră.

– Deci te şi vezi stând cu o carte în mână pe canapeaua din salonul chinezesc, nu? zise mama râzând. Ei bine, Polly, să ştii că n-o să te las să iei cina din farfuriile alea de aur, în sufrageria familiei Penhallow. Nici să nu-ţi treacă prin minte!

Polly dădu din umeri.

– Vreau doar să explorez casa când nu e nimeni.

Mama zâmbi.

– Te înţeleg, zise ea. Hai acum, să pregătim ceva de mâncare! Să vedem cum e în noua noastră bucătărie! Sunt sigură că nu se compară cu cea din vechiul apartament.

– Nici nu e greu, mami, observă Polly.

– Mda, aşa e. Numai faptul că o să avem amândouă loc lângă plită, şi tot e mare lucru.

Fu una dintre cele mai plăcute seri de când se ştia Polly, cu toate că era obosită după drumul până acolo şi după despachetat. Ea şi mama abia aşteptau să exploreze conacul şi parcul pe perioada vacanţei. Ah, şi plaja! Cum putuse să uite? Acolo încă nu ajunsese! Se aşeză la masa rotundă din colţul sufrageriei, cu bărbia în mână, răsucind spaghetele în furculiţă.

– Şi eu care credeam că n-o să reuşesc să te pun prea curând la culcare în seara asta, zise mama râzând. Mai ai energie măcar pentru tortul de casă nouă?

– Bineînţeles! răspunse imediat Polly, cu toate că nu se putu abţine să nu caşte.

– Perfect. Dar pe urmă te duci direct la culcare!

Mama strânse farfuriile, iar Polly o urmări cu ochi adormiţi cum se duce în bucătărie şi se întoarce cu o felie apetisantă de tort.

Dar, cu toate că-i era somn, nu-i scăpă privirea pe care mama o aruncă uşii de la intrare şi zăvorului solid, aparent nou, montat sus de tot. O privire neliniştită.

Polly simţi un fior rece pe şira spinării, iar senzaţia plăcută de somnolenţă dispăru. Oare mama credea că o să i se întâmple şi aici? Îmbujorată, înfipse repede furculiţa în felia de tort şi încercă să zâmbească şi să spună cât e de bun. Dar nu reuşi să sune prea entuziastă, iar mama scoase un suspin.

– Scuză-mă, scumpa mea, n-am vrut să te supăr...

– N-o să se mai întâmple, şopti fata.

– Nu e vina ta, dulceaţă. Ştiu că n-o faci intenţionat. Doar că ai fost foarte supărată. Dar în casa asta enormă... nu pot să nu-mi fac griji. Dacă se întâmplă să umbli prin somn, cine ştie pe unde ai putea ajunge.

– N-o să mai umblu, mami, îţi promit, zise Polly, înfigându-şi unghiile în podul palmei.

– Ah, iubito! zise mama, trăgând-o spre ea într-o îmbrăţişare. Sunt sigură că ne va fi mai bine. O să ne placă aici, la Penhallow, ai să vezi!

2. O viaţă cu totul nouă

Polly cutreieră biblioteca, reflectând la ultimele câteva zile, de când veniseră la conac. Îşi trecu degetele peste un raft cu cărţi legate în piele, inscripţionate cu litere aurii pe cotor. De când era aici, făcuse deja cunoştinţă cu majoritatea voluntarilor care erau ghizi. Dintre aceştia, doamnele îi aminteau lui Polly de bunica Ella: tot timpul o întrebau ce mai face şi cum de nu-i e frig fără un pulovăraş pe ea. Nimeni n-o întreba însă de ce umblă mereu singură sau dacă n-ar vrea să ştie povestea armurii expuse la parter, şi nici nu i se spunea să nu treacă de funiile care despărţeau camerele private ale conacului de sălile deschise publicului. Era limpede că pentru toată lumea ea se deosebea de toţi ceilalţi copii care veneau la Penhallow.

I se părea că, într-un fel, casa e şi a ei. Nu doar datorită felului cum îi zâmbeau toţi voluntarii; întregul conac avea ceva care îi dădea senzaţia că acolo era locul ei. Polly nu-şi dădea seama ce anume. Petrecea mult timp hoinărind prin saloane şi camere, încercând să descifreze secretul. Să fie ceva legat de mirosul cerii de parchet sau al florilor? Dar n-avea cum. Penhallow o făcea să se simtă specială, şi asta nu putea să fie doar din pricina cerii pentru parchet cu miros de lavandă.

Îi plăcea enorm grădina englezească din jurul conacului care acum era înverzită, o adevărată splendoare. În faţa terasei se întindea o peluză perfect tunsă, spre care cobora o frumoasă scară de marmură. Trecând pe lângă cei doi câini uriaşi de piatră care străjuiau treptele, Polly se simţea ca într-un film istoric. Statuile erau superb sculptate, chiar dacă timpul le mai rotunjise liniile, încât, văzând conturul muşchilor puternici sub pielea de piatră, ai fi zis că sunt gata să sară de pe postament şi s-o pornească săltăreţe prin iarbă.

Nu doar conacul şi parcul din jur erau fascinante. Frumuseţea sălbatică a falezei şi a plajei pietroase o atrăgeau pe Polly ca un magnet. Păcat că n-avea cu cine să le împartă, în afară de mama ei!

Se încruntă şi scoase un suspin. N-avea cum să se supere pe mama. Slujba aceasta deosebită fusese mană cerească pentru ea, chiar în momentul în care avusese nevoie de un nou început. Dar oare chiar trebuia să se entuzias-meze atât? Era atât de absorbită de istoria conacului, încât abia dacă mai ştia pe ce lume e. Îi promisese că aveau să meargă curând la plajă, dar până acum fusese pur şi simplu prea ocupată. Şi, cum nu-i dădea voie să meargă singură să înoate, Polly încă nu făcuse baie cu adevărat. Se dusese doar să se bălăcească la mal.

Clătină din cap şi ieşi pe uşiţa ascunsă a bibliotecii, din spatele rafturilor cu cărţi false, furişându-se pe lângă doamna care le explica vizitatorilor pe cine reprezentau portretele. Polly auzise deja de mai multe ori discursul. Toţi erau membri ai neamului Penhallow, majoritatea din secolul al XVIII-lea, când familia făcuse foarte mulţi bani din exploatarea cuprului. N-o interesa să mai asculte totul o dată.

N-avea nimic de făcut, asta era problema. Mai erau porţiuni din parc pe care încă nu le explorase, dar se cam săturase şi de parcuri, oricât de frumoase ar fi fost... Avea să-şi ia ceva de citit, se hotărî ea, şi să se aşeze lângă fereastră în galeria cea veche.

O descoperise în timp ce explora apartamentele personale din conac, cu câteva zile înainte. Era plină de praf şi majoritatea mobilierului fusese acoperit cu cearşafuri, dar ferestrele dădeau spre parc – ferestre mari, înalte, din sute de bucăţele strălucitoare de sticlă. Dedesubtul lor fuseseră instalate bănci late, capitonate, şi, deşi căptuşeala de mătase li se rosese şi se rupsese chiar pe alocuri, erau minunat de comode.

– Uite! Ea de ce are voie pe-acolo? se auzi un glas în timp ce Polly se strecura pe sub sfoara roşie. Pun pariu că toate chestiile interesante sunt în spate!

Polly aruncă o privire peste umăr, încercând să nu zâmbească superior. De fapt, chestiile cu adevărat interesante se aflau în sălile de expoziţie, dar n-avea de gând să le spună asta vizitatorilor.

Fata blondă care vorbise stătea cu mâinile în şold şi cu o expresie iritată pe faţă. Restul familiei – părinţii şi încă două fetiţe blonde, probabil surorile ei – se uitară în lungul coridorului după Polly.

– Vreau şi eu pe-acolo, oftă una dintre fete.

– Nu putem să mergem şi noi? se rugă cealaltă.

Polly dispăru după colţ, zâmbind cu gura până la urechi, şi o luă la fugă pe scările din spate până la

apartamentul lor, să-şi ia câteva cărţi. După câteva minute, coborî cu un teanc în braţe – deşi le privea cu oarecare îngrijorare.

Mama nu apucase încă s-o ducă nici măcar în satul Penhallow, nemaivorbind de oraşul vecin, unde se afla cea mai apropiată bibliotecă. Dacă le termina pe astea, n-avea ce să mai citească. Măcar îi cumpărase pişcoturi, preferatele lui Polly. Aşa că îşi pusese patru frumos aliniate pe cartea din vârful teancului. Era asigurată până la cină.

Dar, o oră mai târziu, mâncase toate pişcoturile şi terminase deja o carte despre câini – cadou de la mama, cu ocazia unei aniversări. O mai citise, însă era preferata ei – un volum gros, plin de fotografii cu diversele rase canine. Teoretic, trebuia să te ajute să-ţi alegi câinele potrivit. Polly era îndrăgostită de carte, dar, dac-ar fi avut un câine, nu i-ar fi păsat de rasă. Orice soi ar fi fost minunat. Numai că asta n-avea să se întâmple. Nu putuseră să ţină un câine în apartamentul lor înghesuit din Londra, iar aici sigur n-ar fi avut voie. Într-un conac atât de impunător. Deşi nu era tocmai drept, dacă te uitai la toţi câinii de care erau însoţite personajele din portrete.

Polly închise cartea cu un pocnet şi-şi pironi privirea pe fereastră. Geamul era gros şi vechi, cu o tentă verzuie. Înăuntrul câtorva ochiuri romboidale de sticlă se vedeau nişte spirale ciudate, încât totul părea misterios. Polly îşi lipi obrazul de sticla rece, mijind ochii la parcul de dedesubt. Zări familia cu fetele blonde traversând peluza şi se răsuci să le vadă mai bine. Fata cea mai mare sări pe balustrada de piatră care mărginea terasa şi făcu roata pe ea. Polly fluieră admirativ: ea nu ştia să facă roata. Apoi fata sări jos de pe balustradă şi-şi luă surioara cea mai mică în braţe, ridicând-o la piept şi răsucind-o de mai multe ori. Chiar şi de la înălţimea unde era, Polly auzi râsul mezinei. Şi dintr-odată simţi că-şi doreşte să fie acolo jos cu ele, să ia parte la joaca lor caraghioasă.

– Sunt ca o fantomă, şopti ea pentru sine. Aproape nimeni nu ştie că sunt aici.

Imediat ce se trezi, îşi dădu seama că se întâmplase din nou. Avea aceeaşi senzaţie teribilă pe care o încercase şi altă dată când umblase prin somn. Se uită în jur, muşcându-şi buzele. Unde era? Luna plină strălucea pe cerul senin, dar radiind rece, argintie, şi totul luase un aer fantomatic, estompat în alb-negru de lumina ei intensă.

Odată, pe când locuiau la Londra, Polly se trezise în toiul nopţii pe trotuar, peste drum de blocul lor, fără să aibă habar cum ajunsese acolo. De atunci începuse mama să ascundă cheia de la intrare şi pusese un zăvor în plus la uşă. Făcea şi aici acelaşi lucru: în fiecare seară, de când se mutaseră, avea grijă să încuie bine apartamentul.

– A agăţat cheia lângă uşă... Mi-a spus că trebuie să ştiu, în caz că izbucneşte vreun incendiu, şopti Polly, tremurând în aerul răcoros al nopţii. Nu-mi vine să cred că am tras zăvorul... Probabil, m-am urcat pe un scaun.

Se oprise la jumătatea scărilor care duceau spre peluză, cu picioarele goale pe marmura rece.

– Terasa...

Unde le văzuse pe cele trei fetiţe jucându-se, în după-amiaza aceea.

O trecură fiorii când îşi aminti cât de singură se simţise văzându-le cum se jucau fericite şi-şi întoarse privirea spre conac. Sus, în galerie, fereastra aceea cu ochiuri romboidale sclipea smălţuită de lumina lunii. Ar fi trebuit să intre în casă – mama poate că se trezise şi-şi făcea griji –, dar nu se simţea în stare să se mişte. Cu ferestrele atât de lucioase, clădirea arăta cu totul altfel, aproape neprietenoasă.

Polly se chirci de spaimă, şi unghiile ei râcâiră uşor piatra balustradei. Clipi de câteva ori, mijind ochii la trepte. Uitase de statuile câinilor, de o parte şi de alta a scării. Acum văzu că mâna i se odihneşte pe creştetul unuia dintre ogarii de piatră – cel din dreapta. Avea botul mai lung, observă ea cu un mic zâmbet. Întins pe burtă, păzea scara împreună cu tovarăşul său de pe partea cealaltă.

– Eşti foarte frumos, îi spuse Polly, mângâindu-i creştetul de piatră. Dar eşti uriaş. Mă întreb ce rasă sunteţi oare. Ceva enorm – poate câini de vânătoare.

Încercă să-şi amintească imagini din enciclopedia ei canină, dar era greu să identifici rasa sub piatra roasă de vreme. Luna fu acoperită de un nor în trecere, şi, în umbra mişcătoare, blana groasă de pe

ceafa câinelui păru să sclipească. Polly oftă.

– O clipă mi-a venit să cred că eşti un câine adevărat, în carne şi oase. Ah, ce-aş fi vrut să fie aşa! Ai fi ieşit la plimbare cu mine, nu?

Se scutură, încercând să se elibereze de senzaţia ciudată, sâcâitoare, care-i rămăsese după ce se trezise, apoi se căţără pe balustradă, lângă enormul câine de piatră. Probabil, făcea parte dintr-o rasă masivă, decise ea, de genul mare danez – numai că nu avea botul potrivit pentru un danez, era prea ascuţit. Poate ogar irlandez. Dacă ar fi stat în patru labe, i-ar fi ajuns cu capul la umăr. Polly se ghemui lângă el şi-i cuprinse cu braţul gâtul gros, lipindu-şi obrazul de piatra rece.

– Eşti mult mai moale decât mi-aş fi închipuit, zise ea ca prin vis. Eşti chiar cald! Sau poate mi-e mie frig...

Câinele de piatră întoarse capul şi o căută cu botul, suflându-i uşor în ureche, şi Polly chicoti somnoroasă. El păru să ia asta drept un gest de încurajare, aşa că se răsuci mai mult şi o linse cu însufleţire pe obraz. Avea o limbă caldă şi plină de bale. Polly se ridică în picioare şi-l privi consternată.

Statuia arăta acum ca şi mai înainte: solidă, cenuşie şi absolut nemişcată. Fata clătină din cap şi se frecă obosită la ochi.

– Probabil, am adormit câteva secunde, murmură ea şi se uită nesigură la câinele de piatră.

Oare în vis îl văzuse mişcându-se? Lin-gând-o? Dar obrazul îi era umed...

– Te-ai... te-ai mişcat? întrebă ea şi se simţi stupidă.

Doar n-avea cum să-i răspundă, nu?

Uriaşul de lângă ea rămase neclintit, iar Polly oftă. Bineînţeles că visase. Se întoarse cu spatele la el, urcând agale scările. Şi totuşi, când ajunse în vârf, auzi în spate un fâşâit şi un pufnet. Se răsuci cât putu de încet.

Câinele de piatră se ridicase în patru labe, se întorsese şi venise după ea! Acum o ţintuia cu privirea de pe balustrada înclinată, legănându-şi uriaşa coadă stufoasă, iar ochii îi licăreau în lumina lunii.

3. O alergare în lumina lunii

Polly rămase pe loc, uitându-se la câine – cocoţat pe balustradă, era cu două capete mai înalt decât ea. Fata întoarse capul spre soclul pe care stătuse statuia – poate era încă acolo, iar acesta era pur şi simplu un alt câine care apăruse pe neaşteptate din parcul conacului.

Dar piedestalul de piatră era gol. Pe cealaltă parte a scării, geamănul lui zăcea întins ca şi mai înainte, neclintit, privind orb către parc.

– Faci asta... adică... se întâmplă des? întrebă Polly în şoaptă, cu vocea sugrumată. Te... trezeşti la viaţă în fiecare noapte? Fără să te vadă nimeni?

Nu ştia dacă aştepta vreun răspuns. Câinii, în mod normal, nu vorbesc. Dar, pe de altă parte, nici statuile nu se mişcă.

– Nu în fiecare noapte.

Fata râse uimită, o singură dată, şi apoi îşi duse mâna la gură, speriată că făptura aceasta uriaşă avea să se supere şi să încremenească din nou.

Dar câinele sări graţios de pe balustradă şi se duse lângă ea. Acum, stând la acelaşi nivel, îi venea lui Polly până aproape de umăr.

– Numai rareori, când e lună plină. Plus că tu ai vorbit cu mine, te-am auzit. Nu m-am putut abţine. Nimeni nu mi-a mai vorbit de foarte mult timp. Şi vorbeai de parcă... se întrerupse el, scuturând din urechile blănoase, ascuţite. De parcă aveai mare nevoie să-ţi răspund, continuă cu blândeţe.

Vorbise cu voce joasă şi puţin morocănoasă, dar pe un ton prietenos. Cuvintele se potriveau întru totul cu înfăţişarea lui: puternice, dar nici pe departe înspăimântătoare.

– Aşa e, recunoscu Polly încet, clipind încă derutată de bizareria situaţiei. N-am cu cine să vorbesc aici. Suntem doar eu şi mama, iar ea munceşte foarte mult. Aproape şi-a recăpătat bucuria de-a trăi. Nu pot să i-o stric spunându-i că mă simt singură, când ei în sfârşit îi merge bine.

– Nu-ţi place aici? Nu eşti fericită?

Oare i se păruse ei sau tonul lui sunase de-zamăgit?

– Ba da, îmi place foarte mult! E cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată! Îmi place mai ales să cutreier prin casă şi prin parc. Dar nu e acelaşi lucru când eşti singur.

Câinele se aşeză pe neaşteptate, îndoindu-şi picioarele din spate aproape ca o păpuşă ale cărei sfori fuseseră tăiate dintr-odată.

– Nu, ai dreptate, încuviinţă el încet. Nu e acelaşi lucru.

Polly veni mai aproape şi, întinzând mâna, îl mângâie pe urechi. Blana îi era moale ca mătasea, deşi ea se aşteptase – cine ştie de ce? – să simtă asprimea şi uscăciunea pietrei.

– Eşti singurul câine adevărat de aici? întrebă ea şi privi spre geamănul lui. Şi el?

Câinele îi atinse palma cu botul şi lăsă capul în jos.

– Nu ştiu... nu-mi amintesc... Deocamdată sunt singurul – poate şi în general...

Brusc, sări în sus, scuturând din capul enorm şi dând frenetic din coadă ca dintr-o mătură. Începu să ţopăie în patru labe ca un căţeluş, şi Polly izbucni în râs.

– Hai, atunci! lătră el gros, întinzând labele din faţă.

Chiar şi dacă n-ar fi fost capabil să vorbească, ea şi-ar fi dat seama că o cheamă să se joace.

– Unde mergem?

– Să explorăm! Nu asta ţi-ai dorit? Hai, nu mai sta! Unde vrei mai întâi?

Fata aruncă o privire spre conac, întrebându-se o clipă ce face mama ei. Dacă se trezise şi-i descoperise absenţa? Apoi însă întoarse ochii spre câine, îi văzu urechile zvâcnind de nerăbdare şi hotărî că merită să rişte. Cum să rateze prilejul de a pleca într-o aventură alături de un câine de piatră? Şi, în plus, de ce s-ar fi trezit mama? Probabil, dormea buştean, visând la documente vechi.

Clădirea se schimbase din nou, observă Polly fixând cu privirea ferestrele apartamentului lor. Acum, când avea cine s-o protejeze, strălucirea aceea argintie, vag sinistră se schimbase într-o sclipire prietenoasă.

– Cum te cheamă? întrebă ea, dar imediat îşi muşcă buzele, sperând că ogarul chiar avea un nume şi

că nu-l supărase.

Dar el întoarse capul, privind-o lung cu limba groasă şi roz atârnândă, zâmbindu-i binevoitor.

– Rex, răspunse lăsându-şi capul într-o parte şi urmărind-o cu ochii. Ştii că înseamnă „rege“, nu?

Îşi îndreptă apoi capul, fără să-şi ia privirea de la ea, înalt şi mândru.

Polly încuviinţă. I se părea un nume potrivit pentru el, fiindcă arăta într-adevăr impunător. Şi nu doar datorită dimensiunilor; avea un cap nobil. Părea genul de câine care ar fi gonit alături de un rege, năpustindu-se în bătălie. În plus, părea bătrân – şi de aceea salturile lui de bucurie erau atât de caraghioase. Fata dădu să-l întrebe câţi ani are, dar se răzgândi. Nu era sigură că vrea să ştie, nu încă. Întreaga situaţie ar fi părut şi mai puţin plauzibilă, iar ea deocamdată îşi dorea să creadă că totul e adevărat.

– Pe mine mă cheamă Polly, spuse ea, răsucindu-se încet şi privind în jur. Nu ştiu unde am putea să mergem...

Hoinărise până acum doar până la iaz. Îi plăcea foarte mult să meargă la pârâiaşul care forma o cascadă mică peste pietre chiar la vărsarea în ochiul de apă şi petrecuse mult timp aplecată peste pod, urmărind uriaşii crapi japonezi care treceau ca nişte stafii pe sub picioarele ei. Dar probabil că, în întuneric, ar fi fost greu de desluşit.

– Ţie unde-ţi place cel mai mult? întrebă ea.

Câinele se apropie, iar Polly îi simţi căldura trupului lipit de şoldul ei.

– În golf, unde e plaja. N-am mai simţit de nu ştiu câtă vreme nisipul sub tălpi. Vocea lui Rex era mai degrabă un mârâit plin de însufleţire, iar coada lui o plesni pe Polly peste picioare. Vrei să vii?

Fata înghiţi în sec. Nu prea ştia cum va fi poteca pe întuneric şi era în picioarele goale, dar îşi îndreptă spatele şi încuviinţă.

– Da.

– Atunci ţine-te de mine – ia-mă de zgardă!Polly îi simţi nerăbdarea din voce, dar şi comanda. Părea să fie un câine poruncitor, se gândi ea, clipind din nou de uimire.

Zgarda era o fâşie lată de piele rigidă, cu ţinte metalice. Polly îşi vârî degetele adânc sub ea, înfigându-le recunoscătoare în blana groasă şi sârmoasă a lui Rex. Ceva din curajul şi înflăcărarea lui i se transmisese şi ei, iar inima începu să-i bată mai repede.

Câinele porni cu paşi mari înainte, conducând-o peste gazonul perfect tuns. Fata se cutremură: era nespus de ciudată noaptea aceasta luminată de lună, iar iarba îi învelea umedă şi rece picioarele desculţe. Rex păşea rapid în jos, pe poteca din dale de piatră, spre pâlcul de copaci de la marginea falezei. Era partea cea mai sălbatică a parcului – sau cel puţin cea care părea de nestrăbătut. Polly îi văzuse o dată pe Stephen şi pe grădinari lucrând acolo, tăind ferigile care crescuseră peste cărare.

Auzi deodată marea, şoptind blând la baza rocilor din golf. Îi aruncă o privire lui Rex şi amândoi grăbiră pasul, nerăbdători să ajungă mai repede pe plajă.

– Ţine-te bine! îi spuse el când intrară pe poteca îngustă de nisip, iar fata îşi strânse degetele de la picioare încercând să evite pietrele.

Golful se deschise în jurul lor în timp ce coborau pe cărarea alunecoasă, iar lui Polly i se tăie răsuflarea văzând suprafaţa scânteietoare a apei argintate de lună. Mărginită de faleza înaltă, stâncoasă, mica lagună era la adăpost de vânt. Doar valurile abia vizibile soseau susurând la mal, spărgându-se într-o spumă de bulbuci albi. La celălalt capăt al plajei, o cascadă se strecura printr-o despicătură în stâncă, sărind sclipitoare de pe buza falezei.

Rex scurmă nisipul cu labele uriaşe din faţă şi se întoarse spre Polly. Îşi retrase capul în piept, iar ea îl privi curioasă: i se părea că arată aproape sfios.

– Am putea să tragem o fugă, propuse el, lipindu-şi nerăbdător urechile de cap.

Polly zâmbi larg. Simţea şi ea chemarea fâşiei lungi şi netede de nisip fin. Îşi scoase degetele de sub zgardă şi-şi înfipse tălpile în pulberea sfărâmicioasă de sub picioare, gata s-o ia la goană. Ştia că Rex avea să fie de trei ori mai rapid, dar nu-i păsa. Câinele scoase un soi de urlet sălbatic de plăcere şi

porni cu un salt. Păru să ajungă la jumătatea plajei înainte ca Polly să se fi clintit măcar din loc, şi ea chiui, luând-o la fugă după el, râzând, gâfâind şi zdupăind prin nisip.

Câinele încetini pentru ca ea să-l prindă din urmă, rotindu-se nebuneşte ca să-şi muşte coada, apoi făcând cercuri mai largi în jurul ei. Ajunseră la cascadă, iar Polly îşi vârî râzând picioarele sub jerba de stropi, în timp ce Rex ţopăia sub jetul de apă, împroşcând-o din cap până-n picioare.

Se trântiră în cele din urmă pe malul mării, unde nisipul era abia umed, şi rămaseră cu privirea aţintită în larg. Luna era enormă, plină şi perfect rotundă. Atârna chiar deasupra valurilor, iar fata avu impresia că, dacă s-ar întinde doar puţin mai mult, ar atinge-o sau ar putea chiar s-o ia de pe cer şi s-o ţină în căuşul palmelor. Se rezemă de umărul lui Rex, privind visătoare imaginea astrului în apă.

– Ar trebui să ne întoarcem... spuse ea în cele din urmă.

– Mmm... mârâi el încet.

– Doar din cauza mamei. Altfel, aş prefera să stau aici cu tine...

– Probabil, şi eu ar trebui să mă întorc, murmură Rex.

Polly voi să-l întrebe dacă aveau să mai facă asemenea escapade – dacă avea să-l mai vadă. Dar dacă el ar fi spus că nu? Dacă învia doar o singură dată pe an? Sau o singură dată în viaţă? Înghiţi în sec. Poate, dacă-l întreba, avea să rupă vraja.

El îi suflă cald în ureche şi apoi îi şopti:

– Ţine-te de mine!

Polly îi puse un braţ în jurul gâtului şi-şi îngropă faţa în blana lui. Îi simţi muşchii umerilor mişcându-se în timp ce se ridica în picioare, trăgând-o şi pe ea în sus. El o conduse de-a latul plajei şi apoi, la capătul potecii, când văzu cât de împiedicat mergea, se opri şi o împunse uşor cu botul.

– Eşti sleită de puteri. Urcă-te pe mine!

– Dar n-o să te doară? întrebă Polly, înăbuşindu-şi un căscat.

El îi linse urechea şi gâfâi – ai fi zis aproape că zâmbeşte.

– Nu. Hai, urcă! O să fie ca pe vremuri...

Polly dădu să-l întrebe ce vrea să spună, dar Rex o împunse cu botul umed în obraz.

– Urcă, nu mai sta!

Ea se apucă de blana deasă, cu fir gros, de pe ceafa lui şi i se căţără cu grijă în spinare. Îi înfipse genunchii în burtă, ca să se ţină bine, şi scoase un strigăt înăbuşit când Rex o porni în sus pe cărare cu paşi rari. Îşi lipi obrazul de gâtul lui şi privi pieziş la stelele împrăştiate pe cerul nopţii ca nişte granule de zahăr.

La poalele scării de piatră, câinele se opri, iar Polly alunecă uşor de pe spatele lui.

– Ia-ţi la revedere! spuse el morocănos, iar ea îl apucă şi mai strâns de gât.

– La revedere!

El se desprinse uşurel şi sări sus pe balustradă. Fata suspină şi se întoarse cu spatele: nu suporta să-l vadă schimbându-se la loc în piatră. Se auzi un ţăcănit uşor de gheare şi apoi se instală o tăcere adâncă. Chiar şi boarea abia simţită dinspre copaci păru să se potolească, iar Polly o luă la fugă în sus pe trepte, cuprinsă dintr-odată de spaimă.

Pe cea din urmă se opri şi se forţă să se uite înapoi la Rex, întins pe piedestalul lui de marmură, cu capul uriaş ridicat. De cealaltă parte a scării, geamănul lui privea şi el departe, peste parc, în aceeaşi postură încremenită.

Rex arăta ca şi cum nu s-ar fi mişcat niciodată.

4. Un vis imposibil

Polly se foi prin somn şi bolborosi ceva, îngropându-şi faţa în pernă.

– Polly, iubito, trezeşte-te!

Fata se întoarse pe spate, clipind, şi privi năucă în cameră şi la mama ei. Încăperea era scăldată în lumina aurie a soarelui, iar Polly simţi cum o cuprinde o senzaţie plăcută. Ca şi cum ar fi fost prima zi de vacanţă. Sau ziua ei. Şi totuşi, în mod sigur, nu era ziua ei...

– Hai, somnorilă! râse mama. Te-am lăsat să dormi mai mult, dar acum trebuie să plec la birou. Eşti bine, da? Ai cereale şi pâine în bufet, dacă vrei să-ţi faci prăjită. Dar te rog să strângi de pe masă când termini, bine? Treci mai târziu pe la mine!

Polly dădu din cap, clipind des. Se trezi de tot, iar întâmplările din noaptea trecută îi reveniră în minte. Rex! Plaja! Îşi îngropă nasul în pilotă ca să ascundă zâmbetul care i se lăţise pe faţă, apoi îşi trase picioarele şi le îndoi sub ea, ca să nu-i iasă la iveală. Probabil erau murdare după ce umblase prin pădurice şi pe plajă, şi n-o putea lăsa pe mama s-o vadă aşa. S-ar fi îngrijorat că fiica ei umblase iar în somn.

„Şi chiar am umblat“, îşi dădu seama fata uimită, ridicându-se în capul oaselor şi zâmbind în sinea ei în timp ce mama ţâţâi la vederea dezordinii din cameră şi dispăru în bucătărie cu paharul de pe noptieră. Şi totuşi, faptul că fusese iar somnambulă nu părea să mai conteze după ce ieşise noaptea trecută şi descoperise... Ce anume era Rex? Trebuia să-l întrebe... „O să mă duc mai târziu la el. O să încerc să prind un moment când nu e nimeni pe terasă. Dar va trebui să fiu atentă. Nu pot să risc să afle cineva.“

Şi persoana care avea cele mai mari şanse să afle era mama. Dacă cearşaful se murdărise cumva de noroi trebuia să-l scoată de pe pat şi să-l pună, împreună cu faţa de plapumă, în maşina de spălat de la parter.

Căscă şi dădu din degetele de la picioare, surprinsă că nu şi le simţea nici murdare, nici pline de nisip. Să i se fi şters când fugise în sus pe scări?

Căscă din nou şi apoi clipi neliniştită. Îşi amintise oare să încuie uşa apartamentului şi să pună zăvorul? Dacă nu, mama avea să afle negreşit că umblase prin somn.

– Pa, Polly! Ne vedem mai târziu!

Uşa se trânti, iar fata răsuflă uşurată. Încuiase probabil, deşi nu-şi aducea aminte. Îşi răsuci gânditoare o şuviţă de păr pe deget. De fapt, nu-şi amintea nici să fi urcat scara până în turn. Ultima imagine pe care o avea în minte era statuia lui Rex, tăcută şi neclintită pe piedestalul său de piatră.

Dar asta nu însemna că aventura ei în lumina lunii nu se întâmplase.

Şi totuşi nu era nici fir de nisip nicăieri – nici pe pat, nici pe podea. Nu avea tălpile murdare de noroi uscat, iar părul şi-l simţea curat – doar puţin încâlcit, aşa cum era întotdeauna dimineaţa. Şuviţele nu-i rămăseseră nici umede, nici asprite de sare de la zbenguiala prin apa mării. Pijamaua nu părea nici ea să fi suferit de pe urma scurtei drumeţii prin pădure. Poate avusese pur şi simplu noroc – sau poate totul fusese un vis.

Înghiţi în sec, simţind deodată în stomac un ghem greu de dezamăgire.

Se apropie cu pas încet de fereastră şi privi parcul de jos. Nu vedea decât botul cenuşiu al lui Rex, restul corpului îi era ascuns. Nu-şi dădea seama dacă se schimbase ceva la el.

Oftă încet. Da, fusese un vis, bineînţeles. Statuile de animale nu învie şi nu vorbesc.

– Măcar înseamnă că n-am umblat prin somn, şopti Polly pentru sine.

Deşi, de data asta, nu i-ar fi părut rău.

Se mişcă puţin în loc, încercând să-şi întindă genunchii amorţiţi. Se aşezase la început pe o băncuţă chiar sub terasă, de unde putea să vadă foarte bine statuile celor doi câini. Dar lumea o tot privea lung, şi o doamnă o întrebase la un moment dat dacă nu cumva se pierduse şi-şi căuta părinţii. Ruşinată, Polly mormăise ceva şi se grăbise să plece.

Acum stătea cocoţată în tisă, în scobitura dintre o creangă groasă şi trunchi. Mijind ochii printre acele întunecate ale copacului, îl văzu pe Rex în poziţia lui dintotdeauna de la poalele scării. N-ar fi

putut spune ce anume aşteaptă să se întâmple, dar simţea că nu-şi poate desprinde privirea de la el. Stătuse aici toată dimineaţa, uitându-se la cele două statui şi măsurându-i cu privirea pe vizitatorii care urcau şi coborau scările. Foarte mulţi se opreau să admire animalele sculptate, dar nimeni nu părea să observe ceva ciudat la câinele din dreapta. Nimeni nu-l îmbrăţişa, nu-l mângâia pe gât, nu-i murmura la ureche. Rex părea foarte singur.

Polly se strâmbă când îi văzu din nou pe cei doi băieţi gălăgioşi. Fugeau pe scări în sus. Se tot alergaseră prin parc, iar cel mare coborâse în goană pe balustradă pe lângă Rex şi aproape căzuse. Fata spera că n-avea de gând să repete figura. Deşi poate că ar fi fost o metodă bună să-l trezească pe Rex. Dacă se putea trezi. Era gata să pună pariu că, dac-ar fi fost în stare, uriaşul câine n-ar fi lăsat un copil să cadă. L-ar fi înhăţat cu dinţii de tricou sau aşa ceva. Polly făcu un gest de exasperare. Doamne, unde ajunsese? Aştepta ca băiatul cel enervant să cadă!...

– N-am vrut să spun asta, şopti ea. Of, nu, nu vă urcaţi!

Băieţii se căţărau, amândoi de data asta, pe spatele lui Rex, prefăcându-se că-l călăresc. „Exact ca mine“, se gândi Polly. „Încă mi se pare că a fost atât de real...“

Cel mic îl lovea cu picioarele în burtă ca pe un ponei încăpăţânat. Polly îşi încleştă mâinile pe creangă, înfigându-şi unghiile în scoarţa copacului. „Ah, încetează! Încetează! O să-l răneşti! Nu vezi că te porţi urât?“ Chiar dacă aventura ei fusese doar un vis, tot nu suporta să se uite.

Îşi ţinu uşurată răsuflarea când tatăl celor doi băieţi veni pe sub copac, făcându-le semne şi chemându-i la picnic. Deci era ora prânzului. Parcul avea să se mai liniştească puţin, căci lumea se mai împrăştia ca să-şi aducă păturile de picnic şi genţile frigorifice din maşini sau să ia masa în cafeneaua muzeului. În timp ce băieţii o zbugheau din loc, Polly se lăsă să alunece din copac, scuturându-şi acele de tisă din păr, şi porni iute de-a curmezişul peluzei către scări. Ajunse la Rex şi întinse mâna ca să-i mângâie blana de piatră de pe ceafă, trecându-şi degetele peste ţintele de pe zgardă. Şi pe acestea le visase – şi, în realitatea visului, fuseseră de metal.

– Ţi-au făcut ceva rău băieţii? Am vrut să-i cert. Îşi lipi obrazul de urechile lui, simţind cum piatra îi zgârie pielea şi amintindu-şi cât fuseseră de fine în noaptea dinainte. Chiar am crezut că eşti adevărat, oftă ea. Ar fi fost atât de bine!

Simţi o căldură vagă sub piele şi apoi piatra păru străbătută de un fior abia simţit. Polly se dădu înapoi, privind cum o undă aurie trece pentru o clipă, sclipitoare, peste suprafaţa cenuşie a pietrei. Dispăru aproape imediat, dar nu i se păruse. Nu, nu i se păruse.

– Deci n-a fost doar un vis..., zise ea şi-şi puse braţele în jurul gâtului lui Rex, uitându-se drept în ochii lui orbi. Diseară! Ne vedem diseară! O să fie târziu, pentru că n-o să pot ieşi până nu adoarme mama. Dar promit că vin, şopti ea gâfâind.

Un chicotit înfundat o făcu să se răsucească brusc. Se uită la statuia de pe cealaltă parte a scărilor. Probabil, tot cei doi băieţi erau! Râdeau de ea?

Se enervă atât de tare că aflaseră de secretul ei cu Rex, încât nu-i mai păsă că exagerează.

– Plecaţi de-aici! strigă. Lăsaţi-ne în pace!

Doar că în spatele ei nu era nimeni.

Polly clipi nedumerită, apoi, încruntându-se, porni cu paşi apăsaţi spre statuia geamănă şi se uită pe cealaltă parte. Băieţii se piteau probabil în spatele ei, îi auzise doar. Probabil, acum se lăsaseră în jos, ca să nu-i vadă...

Şi totuşi n-aveau unde să se ascundă.

Imediat lângă trepte creşteau tufe şi flori dese; nu era loc nici măcar pentru un copilaş. Plantele erau înalte, cu tulpina dreaptă, şi florile albe şi mov ale degetăriţelor zumzăiau de albine.

Polly se întoarse lângă Rex, încă supărată. Era sigură că râsul acela nesuferit nu fusese doar o închipuire a ei. Cineva se amuzase de ceea ce-i spunea ea lui Rex. Un băiat, în mod cert, genul de băiat enervant pe care-l cunoştea de la şcoală, care se credea de o sută de ori mai deştept ca fetele... Îşi încrucişă braţele la piept şi aruncă o privire încruntată peste scară.

Şi atunci, pentru o clipă numai, când soarele fu acoperit de un nor, îl văzu. Era un băiat doar puţin mai mare decât ea. Stătea tot aşa, cu braţele încrucişate şi cu un rânjet pe faţă. Purta o cămaşă şi pantaloni scurţi, dar parcă demodaţi. Era, în primul rând, o cămaşă adevărată, ca de uniformă şcolară, cu guler şi cu mânecile lungi suflecate. Iar pantalonii îi erau maronii şi largi în jurul genunchilor. Purta nişte ghete roase, iar părul castaniu-deschis îi cădea ciufulit pe umeri.

Polly văzu toate acestea dintr-o privire, dar observă în primul rând că băiatul chiar râdea de ea. Din spate, peste umărul lui privea un câine masiv, cu blana cenuşie ca oţelul, cu botul lung ca al lui Rex. Tot un ogar. Şi el rânjea, cu limba roz atârnândă, dezvelindu-şi dinţii albi şi ascuţiţi.

– Ce-i? se răsti Polly, făcând un pas înainte. Ce-i aşa de râs?

Apoi înghiţi în sec, iar ochii ei înţeleseră în sfârşit ce vedeau. Câinele şi băiatul stăteau amândoi lângă soclul celeilalte statui, iar statuia însăşi dispăruse.

Dar apoi soarele străluci din nou, iar băiatul se făcu nevăzut. Nu mai rămase, sub ochii fetei, decât sculptura de marmură a câinelui, cu figura lui nobilă, cu labele din faţă încrucişate elegant. Şi nu se mai auzi nimic, doar albinele care bâzâiau în florile de degeţel.

Polly era singură.

5.Paşi

Polly stătea pe pat, pe jumătate întinsă, răsfoind cartea despre câini şi reflectând la întâmplările zilei. Abia aştepta să iasă din nou în parc la noapte şi să-l găsească pe Rex. Rex era fără îndoială adevărat, chiar dacă ea nu înţelegea prea bine ce fel de făptură era. Se petrecea ceva ciudat – o vrajă.

Era prima dată, îşi dădu seama, când folosea cuvântul acesta ca să-l descrie. „O vrajă“. Câinele de piatră chiar era fermecat, iar ea pătrunsese în vraja lui. De fapt, ei i se întâmpla ceva magic.

Şi totuşi, dacă ajungea să creadă în câini de piatră care capătă viaţă, până unde putea merge cu credinţa în magie? Penhallow era o clădire atât de veche, încât cu siguranţă ascundea multe poveşti între zidurile ei, iar Polly bănuia că nu toate avuseseră un sfârşit fericit.

Îşi petrecuse după-amiaza în casă. După ce zărise imaginea bizară a băiatului cu câinele, îi pierise cheful să mai stea în parc. Bântuise prin conac atât de adâncită în gânduri, încât, pe scara principală, aproape se ciocnise de Trudy, una dintre doamnele care făceau pe ghidul.

Polly îşi ceruse scuze, iar Trudy îi propusese ca, dacă tot n-are nicio ocupaţie, să vină să-i dea o mână de ajutor în salonul pentru copii. Polly n-avea chef să zâmbească la comandă şi să stea de vorbă cu vizitatorii, dar nu-i trecuse prin minte nicio scuză suficient de bună.

La etajele superioare doar puţine încăperi erau deschise publicului. Una dintre cele mai încăpătoare fusese amenajată ca salon de joacă pentru copii, cu cele mai frumoase jucării din conac: un căluţ uriaş de lemn pe post de balansoar, un teatru de jucărie şi o extraordinară casă pentru păpuşi, plină de obiecte mărunţele şi delicate de mobilier. Fusese meşterită să semene exact cu Penhallow, dar era lată doar de o cameră.

Trudy scosese câteva piese mai puţin fragile ca să le arate turiştilor. Lui Polly îi plăceau mai ales pătuţurile şi păpuşelele minuţios executate, cu feţe pictate pe porţelan. La sfârşitul turului, după ce puseseră înapoi toată mobila de jucărie, Trudy se oprise să răspundă la întrebări. Iar Polly, în timp ce o aştepta într-un colţ umbrit al încăperii, lângă uşă, fusese deodată copleşită de groază.

O străbătea şi acum un fior când se gândea. Auzise paşi – uşori, abia desluşiţi – şi un fel de râcâit, ca de gheare. Era stupid să se sperie atât de tare, dar adevărul e că încremenise locului cât timp paşii trecuseră pe lângă ea...

Fu şi acum cât pe ce să ţipe şi-şi duse mâna la gură: auzise iar ecoul unor paşi venind din întuneric. Apoi însă oftă şi clătină din cap. Era doar mama ei, care străbătea coridorul îndreptându-se spre propriul dormitor. Paşii se opriră, iar Polly împinse cărţile într-o parte şi se vârî iute sub pilotă, apoi o dădu din nou pe jumătate în lături. Mama n-ar fi crezut-o niciodată că adormise înfofolită într-o noapte atât de caldă. Simţi chiar şi cu ochii închişi cum aceasta bagă capul pe uşă şi o priveşte îngrijorată. Cum se teme să nu-şi descopere fata din nou afară, pe cine ştie ce arteră aglomerată. Cu toate că aici ar fi fost greu să găsească aşa ceva.

Uşa se închise cu un pocnet scurt, iar Polly îşi ţinu o clipă răsuflarea, aşteptând ca paşii să intre în dormitorul mamei. Cât ar trebui să mai stea acum? Zece minute? Cincisprezece? Îşi scoase fără zgomot picioarele de sub pilotă şi se dădu jos din pat, aşezându-se pe podea. Dacă stătea în pat, avea toate şansele să adoarmă. Chiar şi aşa, indicatoarele luminoase ale ceasului de pe noptieră începură să i se înceţoşeze sub ochi...

Polly clipi şi se ridică în capul oaselor, mormăind. Alunecase într-o parte, cu capul rezemat de vechiul ei căţel de pluş. Cât dormise oare? Se uită din nou la ceas şi suspină: era unsprezece deja. Pierduse o oră întreagă! Oricum, măcar mama între timp adormise. Îşi întinse picioarele, se ridică şi se duse tiptil până la uşă.

Se furişă pe hol, trecu pe lângă camera mamei şi intră în sufragerie, unde se ridică în vârful picioarelor să ajungă la cheie. Bineînţeles, dacă ar fi prins-o mama, se putea preface că iar e somnambulă. Dar atunci şi-ar face şi mai multe griji să blocheze uşa. Polly se opri, cu urechile ciulite. În jur era tăcere deplină. Strecură cheia în broască şi se chirci auzind micul clinchet pe care-l făcu butucul care se răsucea. Mama nu trăsese zăvorul în seara aceea; probabil uitase – la urma urmei, din câte ştia ea, Polly nu mai umblase în somn de când sosiseră la Penhallow.

Coborî în fugă scara principală, copleşită deodată de entuziasm, încât uită că n-are voie să facă zgomot. Lumina lunii intra strălucitoare pe ferestrele înalte din dreptul scării, dând luciu balustradelor, cu lemnul lor închis la culoare, şlefuit de miile de mâini ale generaţiilor. Printre baluştri se iţeau tot felul de vietăţi cioplite cu migală – vulpi, ogari şi nevăstuici cu boturi ascuţite – care, în timp ce Polly trecea în goană pe lângă ele, în lumina argintie, păreau că se urmăresc şi încearcă să se muşte.

Fata lăsă în urmă camera personalului şi birourile, îndreptându-se către uşiţa laterală. Stephen îi arătase unde ţineau cheia de rezervă, prinsă de un magnet sub unul dintre tablouri. Polly îşi muşcă buzele – probabil la fel o luase şi în noaptea dinainte, în timp ce umbla somnambulă.

Afară, în parc, luna era încă aproape plină; doar o fâşiuţă foarte subţire fusese decupată. Copacii aruncau umbre largi şi stranii pe peluză, şi Polly se înfioră. Alături de prietenul ei n-avea să se mai simtă atât de singură.

Zâmbi pentru sine. Pe când locuiau la Londra, petrecuse mult timp citind despre rasele mici de câini, chiar foarte mici – de pildă, despre şoricari sau terieri miniaturali, care ar fi putut încăpea în apartamentul lor înghesuit. Îşi imaginase un căţel pe care să şi-l poată strecura în ghiozdan, ca să-l ia la şcoală. Iar acum avea – sau, în fine, aproape avea – un câine absolut enorm. Era sigură că, dacă s-ar fi ridicat pe picioarele din spate, Rex ar fi fost cât tatăl ei, care avusese un metru optzeci şi trei înălţime. Ar fi putut să-şi pună labele uriaşe pe umerii lui şi l-ar fi făcut fericit.

Dădu repede colţul casei, spre terasă, închipuindu-şi deja cum avea să-şi arunce braţele de gâtul lui şi să-l strângă tare la piept. Blana lui groasă avea să-i risipească senzaţia stranie pe care i-o dădea parcul luminat de lună. Se încruntă la umbrele de pe lângă trepte, încercând să desluşească forma câinilor, şi se trezi că încetini pasul, până când ajunse să meargă normal. Soclul lui Rex era gol. Polly simţi cum inima începe să-i bubuie. Oare se întâmplase ceva?

Apoi scoase un chiţăit, căci ceva blănos o împunse sub cot.

– Nu ştiam unde eşti! exclamă ea. M-ai speriat!

– N-am mai putut să aştept, zise Rex fericit. Eram prea emoţionat ca să stau locului. Unde mergem în seara asta?

Polly îl prinse pe după gât, rezemându-se de trupul lui cald, liniştitor.

– Am o idee. Dar nu e la fel de frumos ca pe plajă... spuse ea ezitând.

– Nu contează.

– Putem merge la iaz? Doar să stăm acolo. Aş vrea să... să stăm puţin de vorbă. Vreau să te întreb câteva lucruri. Adică... ai voie să-mi spui? Nu rupem nicio vrajă, nu?

Rex pufni şi o linse pe obraz.

– O să-ţi spun tot ce ştiu, Polly. Dar s-ar putea să nu-ţi pot spune tot ce vrei să ştii tu. Nu m-am mai trezit de foarte mulţi ani, am doar amintiri vagi.

Polly dădu nerăbdătoare din cap şi-l conduse în jos pe trepte şi apoi pe aleea care ocolea clădirea. Grădina cu iaz era în partea de sud a conacului, pentru ca gentlemanul din epoca elisabetană care o construise să se poată plimba cu familia în lumina cea mai caldă a soarelui. Polly citise deja toate panourile informative şi auzise toate textele pe care le recitau ghizii. I se părea că ar fi putut ea însăşi să le facă vizitatorilor un tur al proprietăţii.

– Aici, propuse ea, ducându-l pe Rex în locul ei preferat de pe podul de lemn.

După cum bănuise, peştii nu se vedeau, dar o briză delicată însufleţea aerul nopţii, iar apa, care acum era neagră, curgea pe sub picioarele lor, pleoscăind peste pietre.

– Ce voiai să mă întrebi? se rezemă Rex de umărul ei. Eşti foarte tăcută.

– Nu ştiu de unde să încep, zise ea, aşezându-se şi dând din picioare pe marginea podului. Toate întrebările pe care vreau să ţi le pun mi se par stupide.

– Întreabă-mă!

– Păi... tu ce eşti? Vreau să spun... cum de prinzi viaţă? Şi când? Trebuie să fie lună, neapărat?

– Sunt un câine... Rex păru să şovăie, iar vocea lui profundă se subţie parcă dintr-odată. Apoi pufni,

ca şi cum râdea singur de el însuşi. Nu ştiu ce altceva aş putea fi. Sunt de foarte multă vreme statuie şi atât. Foarte rar, în câte o noapte cu lună plină, când fluxul e în toi şi simt chemarea nisipului, mă trezesc şi dau o tură pe plajă. Dar întotdeauna mă întorc înainte de zori. O împunse timid cu botul, cu un gest parcă neverosimil de delicat pentru o făptură atât de mare. Nu-mi amintesc prea multe, înţelegi? Dar sunt sigur că pe vremuri am fost un câine adevărat...

Polly rămăsese cu gura căscată.

– Te-a transformat cineva în statuie?

Îi cuprinsese capul între mâini, privindu-l îngrijorată. Citise cărţi în care bietele animale fuseseră prefăcute în stane de piatră de vrăjitoare, de monştri, de spirite rele, dar nu crezuse că aşa ceva se poate întâmpla în viaţa obişnuită.

– Puţin probabil, îşi plecă Rex capul, lipindu-se de umărul fetei. Nu, nu m-a transformat nimeni. Ar fi trebuit să ştiu... mârâi el cu botul vârât în părul ei.

– Mă întreb de câţi ani eşti statuie, murmură Polly. Nu mă mir că nu poţi să-ţi dai seama. Îl mângâie pe gât, amintindu-şi de imaginea fulgurantă a băiatului cu câinele lui cenuşiu. Oare îi văzuse şi Rex? Statuia de lângă tine se trezeşte vreodată? întrebă ea.

– Da, zise Rex şi se trase înapoi, privind-o ţintă, iar ochii lui negri sclipiră. Da, s-a trezit, îmi amintesc... Şi el a fost cândva adevărat. Îl ţin minte! Şi pe ceilalţi. Se ridică în patru labe şi o ocoli, dând energic din coadă. Din când în când zvâcnea din urechi, ca şi cum ar fi vrut să alunge o imagine derutantă. Am putea să-i trezim! spuse el emoţionat. Pe mine m-ai trezit – vreau să spun, m-ai trezit de-a binelea. De ce oare n-ai putea să-i trezeşti şi pe ceilalţi?

– Da, dar cum te-am trezit? îngenunche Polly şi-l privi drept în ochi. Nu ştiu cum anume am reuşit. Şi ce vrei să spui cu „ceilalţi“? N-am mai văzut nicio statuie de câine... Numai pe voi doi, pe scară.

Rex pufăi, scoţând un sunet jos, ca un chicotit. Râdea de ea, îşi dădu seama Polly. Dar părea atât de fericit, încât ea nu se supără.

– Ce e? Ce-i aşa amuzant?

– Penhallow e plin de câini, Polly. Uită-te în jur şi ai să-i vezi! Suntem peste tot. Aşa am fost dintotdeauna!

6. Paznicul casei

Polly şi Rex stăteau pe gazon în faţa treptelor, uitându-se la statuia celuilalt câine.

– Îl cheamă Magnus. Rex se cutremură rostindu-i numele, îşi dădu seama Polly. Ţin minte...

Ochii îi scânteiară. Se vedea că amintirile îi reveneau, străbătându-i tot corpul.

– A trăit aici odată cu tine? şopti fata.

– Nu... Nu e atât de bătrân. A trăit la câteva sute de ani după mine, dar mi s-a întâmplat să mă iau cu el la goană pe plajă. Cu el şi cu băiatul lui, zise el şi întoarse capul spre ea. Eu sunt aici de dinainte să existe conacul – şi statuile. Au trecut multe sute de ani de atunci. Pe vremea aceea în locurile astea era o mică aşezare – o adunătură de case. Iar eu eram doar un ogar. Ziua alergam prin pădure, iar noaptea mă culcam la uşa casei. Eram paznicul familiei.

Polly se uită la piedestalul gol şi se încruntă.

– Nu înţeleg. Cum poate să fie statuia ta, când tu ai trăit cu atâta vreme înainte să fie sculptată, se întrebă ea şi se gândi la ceea ce auzise din explicaţiile ghizilor. Conacul a fost construit de Edward Penhallow în secolul al XVII-lea, în perioada elisabetană. Înainte de asta au fost aici, într-adevăr, alte case – s-au găsit ruine în pământ şi în beci. Deci tu eşti mai bătrân decât conacul?

– Da, clătină el din urechi şi pufni, ca şi cum nu-i plăcea gândul. De-a lungul anilor, familia mea s-a îmbogăţit, a căpătat faimă. Dar pe mine au continuat să mă pomenească, secole la rând. Atunci mi-au dat numele Rex.

– N-a fost numele tău adevărat?

– Nimeni nu-şi aminteşte primul meu nume. Eu sunt ogarul casei. Aşa m-au ţinut minte generaţiile, drept ogarul neamului Penhallow, paznicul lor. Când au construit conacul, au ştiut că sunt încă aici. Familia Penhallow a avut întotdeauna ogari. Aici e locul nostru şi aici rămânem... Aşa că sunt aici. Dar acum sunt şi treaz, mulţumită ţie, Polly, zise Rex şi clătină din cap, scuturând din urechile moi. Mă simt aproape viu din nou.

Fata surâse. Chiar părea mai plin de viaţă – ca atunci când ţopăise pe plajă. Oare scăpase definitiv de senzaţia de statuie încremenită care-i pătrunsese adânc în oase? Dar ea încă nu înţelegea cum de ajunsese Rex statuie, de fapt.

– Deci statuia ta e, de fapt, o statuie închinată ţie? întrebă ea încet, încercând să priceapă. Chiar dacă a fost făcută... la mult timp după ce ai murit?

– Da. E statuia mea şi e un bun loc de dormit. Rex adulmecă labele lui Magnus şi oftă. Poate prea bun.

Polly se întinse să-l mângâie pe Magnus pe bot. Spera să perceapă dinspre el aceeaşi undă de căldură şi să-l vadă şi pe el trezindu-se şi vorbind cu ea. Dar Magnus rămase neclintit, iar blana lui aspră părea rece chiar şi în aerul cald al nopţii.

– Cred că nu poate să iasă, zise Rex, apoi sări şi se sprijini cu labele din faţă pe marginea statuii. Magnus! Magnus, eu sunt! Arată-te! Hai, vino să ne întrecem! Lovi cu laba în piatră, zgâriind-o cu ghearele, dar fără succes, aşa că se lăsă să cadă înapoi în iarbă şi plecă amărât capul. Probabil... murmură el. Probabil, dacă stăm prea multă vreme statui, nemişcaţi, ne vine deja prea greu să ne trezim. Dar sunt sigur că îl simt sub piatră. Îi simt mirosul.

– Cum arăta Magnus pe vremea când trăia? întrebă Polly. Era ca tine?

– Nu, răspunse Rex şi se ridică din nou, stând drept. Nu, era mult mai mic decât mine. Încerca să nu sune dispreţuitor, dar Polly detectă în vocea lui o urmă de mândrie. Şi avea blana de un cenuşiu-închis.

Fata dădu din cap. Crezuse că Magnus era la fel de mare ca Rex, dar n-avea de gând să spună asta cu voce tare.

– Dar era tot un ogar ca tine, nu?

– Mda. Statuia lui e, de fapt, tot a mea, dar n-am nevoie de două, nu? observă Rex, lăsându-se în două labe şi scărpinându-se cu una după ureche. Aşa că i-am dat-o împrumut. Şi, bineînţeles, statuia seamănă cu mine. La urma urmei, eu sunt cel de pe stema familiei.

Încetă să se scarpine şi ridică una din labele din faţă, într-un gest dramatic.

După o clipă, Polly îşi dădu seama că Rex pozează.

– A, da! Te-am văzut! Pe broşurile din salonul principal. Tu eşti, deci?

– Fireşte.

Fata dădu din cap, dar rămase posomorâtă. Nu se lămurise cine ştie ce, iar faptul că Rex considera toate lucrurile de la sine înţelese nu-i era de mare ajutor.

– Bun, cred că am priceput cum stă treaba cu tine, dar nu şi cu Magnus. El de ce mai e aici?

Rex lăsă laba jos şi oftă.

– Asta nu ştiu. Aşa e la noi, pur şi simplu... În alte părţi nu e la fel?

– Să existe câini vorbitori? clătină Polly din cap. Nu.

– Hmmm. Ei bine, câinii care au trăit la Penhallow nu pleacă. Nu ştiu cum să-ţi explic, spuse Rex şi scoase iarăşi un suspin. Aici e locul nostru, zise el cu glas şovăielnic. Suntem ai casei, ai familiei Penhallow, iar membrii ei sunt ai noştri, adăugă el. Eu şi Magnus dormim în statui, dar, ţi-am spus, sunt şi alţi ogari, peste tot. Aşteaptă şi ei să se trezească.

– Nu mai există nicio familie Penhallow, zise Polly încercând să epuizeze pista aceasta. Adică familia Penhallow nu mai locuieşte aici. Conacul e deschis vizitatorilor, dar eu şi mama suntem singurele persoane care mai locuiesc permanent în el. Oare de asta nu s-a trezit niciunul din voi atâta vreme? Pentru că familia voastră a plecat?

Rex tăcu o clipă, apoi dădu încet din cap.

– Probabil. Până ieri-noapte au trecut mulţi ani de când nu mă mai trezisem. Foarte mulţi, cred. Îmi amintesc de Magnus, dar nu mai ştiu niciun alt câine după el...

Se întoarse şi o mirosi pe Polly, atingând-o uşor cu botul, apoi se ridică şi-şi puse labele uriaşe din faţă pe umerii ei, încât ea scoase un icnet simţindu-i greutatea, dar pe urmă râse. Nu mai fusese niciodată îmbrăţişată de un câine. Rex îi adulmecă atent părul, îi linse obrajii şi-şi fixă ochii negri în ai ei.

Părea derutat.

– Atunci de ce m-am trezit pentru tine? De ce am venit când m-ai chemat? Nu ştiu, miroşi aşa cum trebuie... Deşi spui că nu faci parte din familie. Se lăsă din nou jos şi se uită deodată lung la ea, uimit. Deci nu te cheamă Penhallow?

Şi-i adulmecă din nou mâinile.

– Nu. Mă cheamă Polly Morgan, nu Polly Penhallow.

– Mmmmm, pufni el încet. Cine ştie? Cert e că m-ai trezit. Asta contează, până la urmă, încheie el şi o privi încrezător. N-ai vrea să mai încerci o dată cu Magnus? Să-i faci ce mi-ai făcut şi mie?

Fata îşi feri privirea. Noroc că, pe întuneric, el nu-i putea vedea obrajii tulburaţi deodată de roşeaţă. Deşi, probabil, îşi dădea seama după miros – câinii detectează orice cu ajutorul mirosului.

– Nu ştiu dacă pot, şopti ea. O să încerc, dar nu e acelaşi lucru. Când te-am întâlnit, eram foarte singură. Voiam să te trezeşti ca să fii prietenul meu.

Rex îşi puse botul rece în îndoitura cotului ei, iar Polly tresări şi apoi râse.

– Un copil care mă cheamă, murmură Rex. Care are nevoie de mine. Şi care locuieşte în casă. Probabil, despre asta e vorba.

– De ce un copil? întrebă ea curioasă, iar Rex scoase un suspin adânc.

– Asta făceam eu pe vremuri. Aveam grijă de copii. Apăram casa, legănam pătuţul, îi scoteam pe cei mici din pârâu când cădeau... Orice era nevoie să fac. Chiar şi când...

Vocea i se stinse, iar Polly îl privi lung.

– Chiar şi când ce?

– Am uitat, murmură Rex, dar ea fu aproape sigură că o minte.

Se lăsă tăcerea, iar fata simţi că n-o poate îndura. Îi venea să spună orice, numai să nu mai simtă golul acela ciudat şi trist.

– Poate reuşesc să-l trezesc şi pe Magnus. Dar acum nu mai sunt singură, aşa că nu ştiu. Pot totuşi

să încerc, nu?

Urcă în grabă două trepte şi se lipi de Magnus, punându-i un braţ pe după gât.

– Trezeşte-te! îi şopti ea în ureche. Te rog, Magnus! Rex vrea să te vadă. Şi eu vreau. Se uită apoi spre Rex. Nu se întâmplă nimic, se încruntă ea. Poate nu-i e de folos tovărăşia noastră pentru că-l are deja pe băiatul acela.

– Poftim? Ce băiat? vru să ştie Rex.

– L-am văzut azi la prânz. Erau doi băieţi care se tot căţărau pe statuia ta, zâmbi Polly văzând că Rex mârâie enervat. Şi după aceea am auzit un râs şi am crezut că se întorsese unul din ei. Dar, când m-am uitat, nu era nimeni acolo. Am crezut că poate avusesem vedenii. Pe urmă, a fost însă o clipă când parcă s-ar fi stârnit vântul, şi l-am văzut – i-am văzut acolo: un băiat cu un câine. Un ogar cenuşiu-închis. Probabil Magnus.

Rex o scrută cu privirea.

– L-ai văzut pe Magnus?

– Şi pe băiat. Să fi fost stăpânul lui?

– Nu se poate! zise Rex şi sări din nou cu labele pe statuie, scâncind rugător. Magnus, ascultă-mă!

– De ce nu? Păreau să fie foarte legaţi unul de altul, se smiorcăi Polly când îşi aminti. Rânjeau amândoi la mine.

Rex se întoarse, privind-o fix, şi dădu neîncrezător din cap.

– Nu, Polly, probabil a fost doar o închipuire. Cum să vezi un băiat? Magnus a trăit aici cu mulţi ani în urmă – nu ştiu precis cu câţi, dar a fost acum ceva vreme.

– Ba n-a fost!... protestă Polly, însă îşi dădu seama că nici vocea ei nu suna prea convingător. Şi totuşi îl văzuse pe băiatul cu câinele; doar că în ultimele două zile văzuse atâtea lucruri imposibile, încât nu mai ştia ce să creadă. Băiatul avea păr castaniu-deschis, îşi încreţi ea fruntea. Şi ochi închişi la culoare, căprui-închis. Aproape c-am uitat... Şi purta nişte pantaloni scurţi parcă demodaţi şi ghete de piele, zise ea şi înghiţi în sec amintindu-şi. Crezi că era o fantomă?

– Nu se poate, zise Rex.

– Ba eu ştiu ce-am văzut! replică fata cu încăpăţânare. De ce nu vrei să mă crezi? îşi încrucişă ea braţele la piept. Te uiţi la mine exact aşa cum s-a uitat şi băiatul, de parcă mă consideri o caraghioasă.

– Nu, cred doar că te înşeli, sări Rex jos de pe statuie. Numai câinii rămân la Penhallow, Polly. Copiii, nu. Îţi garantez.

– Dar, dacă tu ai dormit atâţia ani, poate lucrurile s-au mai schimbat, răspunse Polly, neînţelegând de ce Rex nu voia s-o creadă. Poate nu ştii!

– Ba ştiu. Aici e casa mea!

– Ei bine, acum e şi a mea!

Câinele pufni, şi fata simţi că i se umplu ochii de lacrimi. Rex avea dreptate. Nu era casa ei. Ea nu făcea parte din familia Penhallow. Nu făcea parte din nimic.

– Mai bine nu veneam niciodată aici! strigă ea, întorcându-se şi luând-o la fugă în sus pe scări.

– Nu, Polly, nu asta am vrut să spun! Vino înapoi!

Dar ea nu-l mai ascultă. Alergă pe lespezile de piatră, plescăind din espadrile, dădu iute colţul casei şi dispăru înăuntru.

– Nu vrei să ieşi azi? îi zâmbi mama. E o zi foarte frumoasă. Poţi să te duci la iaz.

– O să fie plin de lume, mormăi Polly, afundându-se în canapea fără să ridice capul.

– Da, probabil, oftă mama. În fine. Am venit să-mi fac un sendviş. N-am mâncat azi-dimineaţă, aşa că mi-e foame deja, nu mai aştept până la prânz. Vrei şi tu unul?

– Nu, mulţumesc, zise Polly morocănoasă, deşi proasta ei dispoziţie nu era din vina mamei. O să-mi fac mai târziu.

– Bine. Dar ieşi un pic în parc, scumpa mea! Nu poţi să stai în casă toată ziua.

Fata mormăi ceva. Nu voia să dea cu ochii de terasă şi de scări.

Mama suspină uşor şi intră în bucătărie, lăsând-o pe Polly cu un sentiment de vină. Dar nu putea să fie veselă tot timpul, nu? Era imposibil.

– Semeni cu ea.

Polly scoase un mic ţipăt şi se ridică imediat în capul oaselor, privind peste braţul canapelei. Lângă ea stătea Rex, cu un rânjet pe faţă, arătându-şi dinţii şi limba roz. Îşi puse botul pe cotieră şi o privi duios.

– N-ai mai venit să mă vezi în dimineaţa asta.

– E zi! Credeam că ziua dormi. N-am ştiut că poţi să te trezeşti la orice oră. Şi, oricum, de ce-ţi închipui că am vrut să te văd? adăugă ea supărată, apoi căscă deodată ochii. Şi statuia? Dacă tu eşti aici, ce se întâmplă cu ea?

– Nimic. Lipseşte. Din moment ce eu sunt aici.

– Păi asta şi spun! şuieră fata. O să observe cineva!

– Polly, ai spus ceva? scoase mama capul pe uşa bucătăriei.

– Nu!

Polly împinse botul lui Rex de pe braţul canapelei şi se trase mai în spate, încercând să-i ascundă capul cu cartea pe care o ţinea în mână.

– Ah!... Mi s-a părut foarte clar că aud ceva. Of, probabil mă gândesc prea mult la slujba asta. Ştii, am fost în pod şi am căutat lucrurile de care ne spusese Stephen. Ieri am găsit o cutie cu scrisori şi tot felul de chestii incredibile din timpul Primului Război Mondial – ţi-am spus?

– Nu... adică da. Foarte bine, se bâlbâi Polly.

Mama îi zâmbi.

– Te-a prins cartea asta, nu? Hai că niciuna din noi nu e mai brează! Nu uita să mănânci la prânz şi să te duci afară!

Trecu pe lângă ea cu o farfurie în mână şi se aplecă să-i dea un pupic. Polly îşi ţinu răsuflarea, căci auzea râcâitul slab al ghearelor lui Rex ghemuit în spatele canapelei. Nu-şi dădea seama cum de încăpea acolo, pentru că spaţiul era în mod sigur prea mic pentru fantoma unui ogar uriaş.

De îndată ce mama închise uşa, sări în sus, rezemându-se de spătarul canapelei. De după el se ivi un bot cafeniu, şi o limbă enormă îi linse obrazul.

– E foarte mult praf aici, pufni Rex, şi Polly râse.

– Bine că n-ai strănutat în timp ce era mama! N-ar fi crezut niciodată că fusesem eu. Şi a fost cât pe ce să te vadă! Apoi se încruntă deodată. Oare poate să te vadă? Nu eşti invizibil?

– Nu mi-am pus niciodată problema... dădu Rex din coadă. Dar da, a fost cât pe ce să mă vadă. Atâta că mama ta nu e prea atentă, nu?

Polly înghiţi în sec şi clătină din cap. Într-adevăr, mama nu era prea atentă – în ultima vreme.

– Oricum, tu n-ar trebui să fii aici, adăugă ea, schimbând subiectul. Dacă observă cineva că lipseşte statuia? Chiar dacă vizitatorii nu ştiu că trebuie să fie doi câini pe scară, unul dintre ghizi sigur o să-şi dea seama.

– Nu lipsesc mult. Am venit doar să-mi cer iertare. Rex lăsă capul în jos, uitându-se la ea pieziş, ca un câine vinovat că furase un sendviş. Ar fi trebuit să te cred. Poate chiar există un băiat şi poate el ne va ajuta să-l trezim pe Magnus, nu? La urma urmei, ce ştiu eu? Am dormit atâţia ani, zise Rex şi suspină adânc. Mă duc înapoi la locul meu, dar numai dacă-mi spui că ai să mai vii să mă vezi.

– Promit! O să vin la noapte, zise Polly şi-şi aruncă braţele de gâtul lui. Mă bucur mult că ai urcat aici. Mi-a fost dor de tine, chiar dacă n-a trecut decât o dimineaţă.

– Şi mie. Rex sări peste spătarul canapelei, vârându-şi uşor botul în urechea ei. Pe diseară!

7. Băiatul

Ce sunt astea, mami? se uită Polly peste umărul ei la hârtiile împrăştiate pe masa din sufragerie.

Mama clipi de mai multe ori.

– Ah, iubito, e ora mesei deja? Scuză-mă, te rog, am uitat...

Îşi trecu mâna cu un gest drăgăstos peste grămada de foi şi fotografii de pe masă.

– E ora şase, zise Polly.

Îşi petrecuse toată după-amiaza lângă iaz, aşa cum îi sugerase mama. După ce Rex venise în apartament după ea, aproape că-i trecuse proasta dispoziţie şi nu-i mai păsase nici măcar de aglomeraţie. Le spusese chiar câtorva familii cum se ajunge la plajă şi-i arătase unui cuplu în vârstă drumul spre cafenea.

– Ce părere ai dacă mâncăm paste cu sos la borcan? o întrebă mama. Nu e nimic de senzaţie, dar...

– Mami, ştii că îmi place sosul la borcan! îi aminti Polly. Când îl faci tu, pui întotdeauna prea multe legume. Sări într-o parte ca să nu fie gâdilată şi-i zâmbi mamei. Apoi se opri, cu ochii la plicul maroniu din care se împrăştiaseră pe masă o mulţime de fotografii. Ce-s astea?

– Sunt fotografii cu membrii familiei Penhallow. Cei care au deţinut conacul, îi explică mama. Poţi să te uiţi şi tu, dar cu grijă. Au lăsat o mulţime de lucruri aici când au vândut casa! E foarte ciudat. Poate li se părea că înmagazinează o istorie veche, care nu mai are legătură cu ei. Poate pe atunci oamenii nu erau interesaţi de trecutul familiei lor... sau poate le-au lăsat din greşeală, adăugă ea zâmbind. Dar mă bucur că le-am găsit. E partea care-mi place cel mai mult din munca asta, să recompun viaţa oamenilor din asemenea bucăţele.

Polly îşi şterse mâinile de pantalonii scurţi şi luă cu grijă plicul, scoţând pozele din el. Erau toate îngălbenite şi decolorate. Se uită repede la ele, încercând să-şi dea seama ce o fascina pe mama ei. Lui Polly nu i se păreau tocmai interesante: toată lumea părea foarte nefericită în ele. Toţi pozau foarte atent, în grup, şi se încruntau la cameră, chiar şi adulţii. Mai multe astfel de grupuri stăteau aranjate pe peluza din faţa conacului, îşi dădu ea seama, zâmbind uşor când văzu statuia lui Rex privind în gol spre ea. Aceştia erau oamenii la care Rex ţinuse cel mai mult, îşi spuse, scrutând feţele mai de aproape şi se întrebă dacă vreunul văzuse măcar o dată un câine uriaş cu blană aurie alergând pe gazon. De ce par toţi atât de supăraţi? murmură ea, uitându-se la o fetiţă cu o expresie aproape furioasă, îmbrăcată într-o rochie albă plină de volane.

De fapt, fetei poate pur şi simplu nu-i plăcea rochia. N-ar fi fost de mirare. Avea volane peste tot, în orice locşor unde putuseră fi cusute, plus că biata fată purta o fundă mare în păr.

– Pe atunci dura foarte mult să faci o fotografie, îi explică mama. Nu ca acum, când pac! ai apăsat pe butonul telefonului şi gata. Pe vremea aia, aparatele foto erau masive şi foloseau nişte plăci de sticlă extrem de scumpe, câte una pentru fiecare poză. Aşa că şedinţele foto erau nişte evenimente speciale, la care trebuia să stai absolut nemişcat... nu ştiu, vreo cinci minute, cred. Altfel, poza ieşea neclară. În studiourile foto aveau chiar şi un fel de clame metalice care-ţi ţineau capul ca să nu-l mişti.

– A!...

Polly se uită din nou la fetiţă. De asta părea probabil atât de sătulă, deşi nici rochia nu era un motiv de neglijat. Împinse fotografiile la loc în plic şi prinse una micuţă care era cât pe ce să cadă de pe masă.

– Care e? întrebă mama, aplecându-se s-o vadă. A, perfect!

– De ce? întrebă Polly privind uimită poza.

Era imaginea în culori sepia a unui tânăr în uniformă de soldat. Nimic captivant.

– Am mai multe aşa, îi zise mama şi-i puse în mână un alt plic. Cred că aş putea să fac o mică expoziţie despre el, bietul băiat! Îl chema William. Probabil, asta e chiar dinainte să moară. Da, uite! Pe spate spune că e făcută într-un studio din Belgia, în 1915.

– A murit? Dar e foarte tânăr!

Polly se uită atent la chipul solemn al băiatului. Chiar era foarte tânăr, dacă-l privea de aproape. Părea adolescent.

– A, Belgia! Fata învăţase puţin despre Primul Război Mondial la şcoală, anul trecut. A murit în

război?

– Îhâm. Ăsta e unul dintre motivele pentru care familia a părăsit conacul. Ţii minte ce ne-a spus Stephen în prima zi? Era singurul lor copil. Poate, pur şi simplu, n-au mai putut suporta să stea în casă fără el... Şi n-aveau pe nimeni căruia să i-o lase în grijă, aşa că au vândut-o.

Polly se uită la celelalte fotografii din plic. Încă una cu William îmbrăcat în soldat. Părea că încerca să-şi lase mustaţă, dar nu-i prea ieşea. O poză de grup cu alţi doi soldaţi care nu păreau mult mai în vârstă decât el. „William, Bertie şi Harry, 1915“, scrisese cineva pe spate cu o caligrafie înflorată. Erau şi vreo două de la şcoală – şiruri lungi de băieţi în sacouri cu dungi, stând jos, cu spatele foarte drept şi cu mâinile pe genunchi, aliniaţi în faţa unei clădiri vechi uriaşe acoperite de iederă. Polly ghici că trebuia să fie vreun liceu cu internat. Unul dintre elevi era în mod sigur William, dar cu greu ţi-ai fi putut da seama care.

Ultima fotografie se deosebea de celelalte. Fata se holbă la ea cu inima bătându-i atât de tare, încât simţi aproape că i se face greaţă. Era cea mai puţin ostentativă dintre toate – în mod limpede nu fusese făcută într-un studio. De fapt... Polly se întoarse cu faţa spre ieşire şi se încruntă. Băiatul stătea pe nişte trepte de piatră, exact ca ale scării care cobora de pe terasă. Dar imaginea era luată prea de aproape, nu se vedeau statuile, ca să poată fi sigură. Şi totuşi în fotografie apărea un câine. Un ogar mare, cu blana închisă la culoare, postat pe o treaptă mai sus decât băiatul şi aplecat peste umărul lui. Amândoi se uitau în cameră zâmbind uşor.

Polly îi mai văzuse. Recunoscu mânecile suflecate şi pantalonii scurţi şi largi. Băiatul care râsese de ea afară. Murise deci... Undeva în fundul sufletului ea ştiuse că e mort, îşi dădu seama, dar acum, după atâtea fotografii, realitatea i se păru nespus de tristă. „De ce oare fantoma lui e un copil?“ se întrebă ea, privindu-i lung chipul cu zâmbetul acela uşor superior. „De murit, a murit pe front, ca soldat...“

– Am şi medaliile lui, îi întinse mama o casetă mică de piele. Probabil, părinţii au fost prea îndureraţi ca să le mai ia... Deşi mi-e greu să-mi imaginez să nu fi vrut să le păstreze...

Vocea mamei tremură, iar Polly îi puse un braţ pe după umeri.

– Ştiu, zise ea.

Şi ea ţinea, într-o cutie specială de sub pat, o felicitare aniversară pe care i-o scrisese tatăl ei. Sigur, o felicitare nu e nimic bizar, dar păstrase şi alte lucruri. Pasta lui de dinţi din baie – cea roz, care mamei nu-i plăcea. Plus un mic şoricar de plastic pe care tata i-l dăruise când ea începuse să le ceară un căţeluş. Pe atunci nici măcar nu-i plăcuse prea tare, pentru că ea îşi dorea un câine adevărat, nu o jucărie. Dar acum, când tatăl ei nu mai era...

Polly deschise cutia de piele şi mângâie panglicile medaliilor. Erau foarte frumoase, deşi dungile mătăsoase în culorile curcubeului păliseră.

– El a primit toate medaliile astea? murmură ea. Deci a fost foarte curajos?

Mama luă cutia înapoi, ţinând-o în braţe cu gingăşie.

– Pe astea trei le primea cam toată lumea, din câte am înţeles – deşi medalia Victoria probabil le-a fost trimisă părinţilor mult după moartea lui, clătină ea din cap. Însă asta e specială, arătă ea spre o cruce albă, decorată cu o coroană şi o cunună de lauri. Ăsta e Ordinul pentru Servicii de Merit, l-am văzut expus în muzeu. Se acorda pentru acte de bravură în prezenţa inamicului. Nu ştiu ce-o fi făcut băiatul, deşi cred că am putea afla. Am găsit destul de multe scrisori de la el.

– Şi vrei să le citeşti?

– Da..., răspunse ea, ridicând ochii, surprinsă. Bineînţeles. Scrisorile sunt surse extraordinare de informaţii despre istoria unei familii.

– Da, probabil.

Erau totuşi scrisorile lui personale, nu? Lui Polly i se părea un gest indiscret, nepoliticos... Simţi că ar trebui să se ducă să-i ceară scuze lui William. Dacă-l mai vedea vreodată. Dar clătină din cap. Probabil, el doar ar fi râs de ea, ca data trecută. Numai că acum ea îl percepea altfel – după ce aflase că

e mort şi, mai ales, despre cum murise.

Fiindcă era limpede că Rex se putea trezi şi în timpul zilei, Polly hotărî că nu mai era nevoie să aştepte până la miezul nopţii ca să se ducă să-l vadă. Conacul şi parcul se închideau pentru vizitatori la ora şase, în afară de cazul când avea loc vreun eveniment special, aşa că n-ar fi trebuit să mai fie lume în jur. Dacă erau atenţi, voluntarii care mai făceau curăţenie după public n-aveau să-şi dea seama că vorbea cu o statuie.

Luă prăjitura de ovăz cu stafide pe care mama i-o dăduse pe post de gustare şi se grăbi să iasă pe terasă. Era încă scăldată în soare, iar cei doi câini de piatră luceau aurii în lumina apusului. Fata coborî treptele aproape cu teamă, amintindu-şi de fotografia lui William cu Magnus. Era aproape sigură că fusese făcută aici – poate chiar într-o seară ca asta.

Se opri pe treapta din mijloc, cu gândul la băiatul care surâdea în poză, şi văzu cum coada de piatră a lui Rex zvâcneşte abia simţit. Aruncă o privire în jur: nu era nimeni.

– E în regulă, poţi să ieşi.

Îl vedea pentru prima oară transformându-se la lumina zilei. Suprafaţa pietrei se undui, parcă străbătută de vălurele de culoarea spicului copt, şi urechile statuii palpitară. Rex căscă, se întinse pe labele din faţă şi întoarse brusc capul. Dădu din coadă, iar ochii negri îi sclipiră jucăuşi. Polly simţi că norul de tristeţe de deasupra ei se mai risipeşte.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el, sărind alături pe treaptă. Dacă ai fi câine, ai umbla cu coada între picioare.

– L-am găsit pe băiat, şopti ea. Ştiu cine e. Stăpânul lui Magnus.

– Cum? se lăsă Rex în două labe, privind-o curios, şi fata se aşeză lângă el.

– Într-o fotografie. Uite, o am aici, spuse ea, scoţând fotografia îngălbenită din buzunar. Dar nu pot s-o ţin prea mult, trebuie s-o pun la loc înainte să observe mama.

Mama ei strânsese toate hârtiile de pe masă într-o cutie. Luaseră cina, apoi ea se dusese să facă o baie lungă, iar Polly strecurase fotografia într-un alt plic ca să i-o arate lui Rex.

Ogarul privi lung imaginea.

– E Magnus, leit... mormăi el. Şi băiatul acesta... nu sunt sigur că-l ţin minte...

– A murit, şopti Polly. Într-un război. Şi era atât de tânăr, uită-te la el!

– Un copil, zise Rex şi-şi pleoşti urechile, iar umerii îi căzură, încât ai fi zis că se chircise dintr-odată. Şi cu Magnus ce s-a întâmplat pe urmă?

Polly scoase o exclamaţie de uimire.

– La asta nu m-am gândit! Probabil, Magnus îl aştepta să se întoarcă acasă... Se răsuci să se uite la statuia de pe cealaltă latură a scării. Acum, pentru că ştia povestea lui William, botul alungit al lui Magnus i se păru posomorât, nu impozant şi mândru ca al lui Rex. Nu e de mirare că nu vrea să se trezească.

– Dar s-a mai trezit, zise Rex şi adulmecă din nou statuia geamănă, apoi îi atinse lui Polly urechea cu botul lui umed. Ar fi trebuit să te cred. I-ai văzut, acum sunt sigur.

– Şi totuşi William nu are ce să caute aici, spuse Polly gânditoare. Ziceai că numai câinii rămân la conacul Penhallow. De ce atunci e şi el? Şi, dac-a murit în război, de ce fantoma lui e de vârsta mea? Nu pare logic.

– Habar n-am, mormăi Rex. E foarte neobişnuit. Cu totul anapoda.

Polly se strădui să-şi înăbuşe râsul văzându-l cum strâmbă supărat din bot, aşa că scoase un pufnit sonor.

– Cu totul anapoda? Tu vorbeşti? Tu, o fantomă de câteva sute de ani aciuată într-o statuie?

– Nu ştiu ce vrei să spui, ridică Rex botul în aer şi se întoarse cu spatele la ea.

– Vreau să spun că nu aveţi probabil un ma-nual de instrucţiuni, nu? Fata coborî o treaptă şi se întoarse să-l privească în ochi. Sau aveţi? Ce ştiu eu, poate că există reguli de comportament pentru câinii-fantomă. Aveţi aşa ceva?

– Nu..., mârâi Rex, întorcându-şi botul în altă parte, pentru ca Polly să nu-l privească drept în ochi. Dar există câteva cărţi de bune maniere în bibliotecă. Ai putea să mai înveţi câte ceva de acolo.

– Scuze! zise ea şi se aşeză pe treaptă, ferindu-şi privirea.

Nu voise să-l supere.

– Haide, în fine! îşi puse el botul pe umărul ei. Când ai o statuie, o stemă şi o legendă, te apucă uneori un fel de ţâfnă. Devii cam înfumurat. Rex zgârie iritat cu ghearele pe piatră. De ce nu l-am văzut şi eu pe băiatul ăsta până acum?

– Mama îi citeşte scrisorile, zise Polly. Crezi că asta ar fi putut să-l trezească? Faptul că e cineva care i-a acordat atenţie în ultima vreme?

Rex oftă.

– Nu ştiu sigur, dar tind să cred că e aici de mai demult. De când a murit, iar părinţii lui au plecat. Probabil, n-am observat eu. Cred că mi-am neglijat sarcinile. Dar acum există din nou un copil de care trebuie să am grijă. Îi mângâie din nou urechea cu botul. Eşti o fetiţă foarte bună, serios. N-ar fi trebuit să pomenesc cărţile de bune maniere.

– Nu m-am supărat.

Polly închise ochii şi zâmbi, simţind sclipirea stinsă a soarelui portocaliu pe pleoape şi căldura botului greu şi umed pe umăr.

8. Vânătoarea de fantome

Ce faci aici? Polly, ai adormit?

Polly sări în sus şi simţi greutatea lui Rex evaporându-se de deasupra ei.

– Bună! zise ea şi înghiţi în sec, străduindu-se să-i zâmbească lui Stephen.

Nu ştia unde dispăruse Rex, dar nu se întorsese pe piedestalul lui. Soclul de piatră era îngrozitor de gol.

– Cred că am aţipit câteva minute...

– Nu te-ai obişnuit de tot cu noul apartament, nu? îi zise Stephen pe un ton înţelegător. Orice mutare e dificilă. Sper ca în curând să te simţi ca acasă. Eu mă bucur mult că aţi venit. Mama ta are o mulţime de idei, parcă aduce un suflu nou la conac.

Polly se forţă să zâmbească. Nu-i trecu prin minte niciun răspuns, fiindcă se aştepta ca, din clipă-n clipă, Stephen să observe golul de pe postament. Strânse cât putu din buze, căci simţea cum, de spaimă, e gata să izbucnească într-un râs nestăpânit.

– Trebuie să mă întorc sus, murmură ea. Mama o să se îngrijoreze.

– Da, sigur.

Stephen se uita acum la piedestalul de piatră. „O să înceapă să ţipe“, se gândi Polly, cu inima cât un purice. Dar el nu zise nimic. Privi doar ţintă golul, încruntându-se puţin, ca şi cum ceva ar fi fost nelalocul lui, dar nu-şi dădea seama ce.

Lui Polly îi venea să strige: „Da, ştiu! Statuia a dispărut!“, doar ca să rupă tăcerea asta insuportabilă. Până la urmă însă, Stephen clătină din cap şi-i zâmbi şi el.

– La revedere, atunci! Seară frumoasă!

Şi plecă, cotind către fostele grajduri.

– Am avut noroc, zise Rex, ieşind de după baluştrii de piatră sculptaţi ai scării şi scuturându-şi polenul de crin din sprâncenele stufoase.

– Ai fost printre flori? De ce nu te-ai întors pe soclu? şuieră Polly supărată.

– N-am apucat. Dar mă întreb de ce nu şi-a dat seama că nu sunt la locul meu.

– Eu am crezut că i-ai făcut vreo vrajă! Deci nu i-ai făcut?

Rex pufni dispreţuitor.

– Nu sunt vrăjitor, Polly, sunt câine.

– Atunci conacul a făcut vreo magie, zise ea, neştiind ce să mai creadă. Oricum, Stephen a simţit că e ceva în neregulă. Se uita fix la postament. Ai face bine să nu dispari prea des.

– Mda, doar din când în când, se învoi Rex. O dată pe zi şi de două ori duminica şi de sărbătorile legale.

– Te prosteşti foarte mult pentru cineva care ar trebui să fie o legendă şi o stemă aristocratică, îi spuse Polly căscând.

– Nu pot să fiu o legendă tot timpul... Hai, acum du-te acasă! sări Rex pe piedestal. Mâine trebuie să fii cât se poate de trează. Dacă statuia lui Magnus dispare din nou, o să fim siguri, nu? Că sunt pe aici amândoi. Şi atunci o să începem vânătoarea de fantome.

Dar, oricât se uitară la ea, statuia rămase neclintită şi se încăpăţână să rămână acolo.

– Oare chiar mi s-a năzărit? se întrebă Polly după încă două zile, clătinând supărată din cap şi bătând cu palma în soclul lui Magnus.

În clipa următoare însă îi păru rău. O durea mâna.

Duminică dimineaţă, îşi termină micul dejun şi ieşi în fugă pe terasă să-l vadă pe Rex. Îl cuprinse cu braţele pe după gât şi în acelaşi moment scoase un ţipăt:

– Rex, trezeşte-te! Magnus a dispărut!

Rex se scutură, iar blana lui de piatră fu imediat străbătută de unda aurie. Sări jos de pe soclu şi începu să zburde în jurul ei, lingând-o ca un căţeluş.

– Uşor, uşor! murmură Polly, încercând să-l mângâie. Aici poţi să te comporţi aşa, fiindcă eşti în curte. Dar de data asta cred că trebuie să mergem în casă. Sunt sigură că i-am auzit pe băiat şi pe

Magnus la etaj. Numai că acolo nu au voie câinii.

– În casa mea? zise Rex, iar urechile i se pleoştiră. Aha, foarte bine. O să umblu cu grijă. Haidem atunci!

– E foarte multă lume, şuieră Rex, dându-se înapoi în ascunzătoarea din spatele unui vas chinezesc uriaş. Ce caută oamenii ăştia aici?

– Admiră conacul, îi răspunse Polly printre dinţi, zâmbind galeş unui cuplu în vârstă care trecea pe lângă ea. Nu i-ai văzut niciodată până acum? Penhallow e deschis publicului de foarte mulţi ani.

Rex se holbă la ea, clătinând încet din cap.

– Nu. Abia dacă m-am trezit o dată... de când au plecat părinţii băiatului. De atunci mai mult am dormit. Scoase din nou botul de după vas şi-l mirosi de la distanţă pe un bărbat care trecea, adâncit în lectura broşurii de prezentare. Şi de ce vin oamenii aici?

– Pentru că e un loc foarte frumos! Şi foarte interesant, îi explică Polly mijind ochii în coridor. Hai, ieşi, nu mai e nimeni! Păcat că e duminică, e ziua cea mai aglomerată. Oamenii au mai mult timp să vină aici pentru că duminica nu merg la muncă, adăugă ea înainte ca Rex s-o mai întrebe. Hai repede pe-aici, ăsta e Salonul Roşu, e foarte aglomerat! Plin de sculpturi şi de tot felul de chinezării.

Trecură cu paşi repezi pe lângă el, iar Rex aruncă o privire înăuntru şi adulmecă aerul.

– Ţin minte, murmură el. O să ne întoarcem acolo, Polly... O să-ţi arăt...

Dar fata nu-l asculta. Era prea ocupată să stea la pândă. Niciunul nu văzu ciudatul căţel albastru-verzui de porţelan de pe poliţa căminului zvâcnind şi uitându-se lung după ei, apoi revenind, cu un scrâşnet subţire, la poziţia nemişcată de dinainte.

– N-ai văzut câţi oameni erau şi ieri? Când ai venit în apartamentul nostru? Doar ai trecut prin casă...

– Am venit pe scara din spate, zise Rex, adulmecând cu atenţie cotitura culoarului. N-am văzut aproape pe nimeni. Nici nu se compară cu aglomeraţia de azi! Cum o să-i găsim pe William şi pe Magnus dacă ne tot ascundem? Teoretic, eu pot să-i iau urma lui Magnus după miros – sau cel puţin aşa am impresia –, dar, cu toată lumea asta în jur...

– Asta e soarta conacului în momentul de faţă, încercă să-i explice Polly. Ştiu că ţie încă ţi se pare că aparţine familiei tale, dar e bine că pot şi alţii să vadă obiectele remarcabile adunate aici de-a lungul anilor. Şi să ştii că vizitatorilor le place foarte mult statuia ta, adăugă ea.

Rex pufni, dar fata îşi dădu seama că era plăcut impresionat.

– Cred că acum poţi să ieşi, zise ea, privind în amândouă părţile în coridor.

Rex tocmai se strecura afară de după vasul chinezesc, când un băieţel apăru în fugă de după colţ. Venea atât de repede, încât nu-l văzu pe Rex – nu păru s-o observe nici măcar pe Polly –, dar apoi imediat se ivi şi mama lui, pornită în urmărire.

Fata încercă să se posteze în faţa lui Rex, dar era prea târziu. Câinele se uita curios după băieţel, care ajunsese deja în celălalt capăt al holului. N-o observase pe mamă, însă ea n-avea cum să-l rateze. Polly înghiţi în sec, încercând să inventeze pe loc o scuză pentru prezenţa în casă a uriaşului ogar...

– Scuze! spuse mama trecând în grabă pe lângă ea. Sper că băiatul meu nu te-a lovit.

– O, nu, nu, deloc! scutură Polly din cap, zâmbind uşurată.

– Nu m-a văzut? întrebă Rex strâmbând din nas, în timp ce doamna dispărea după colţ.

– Nu... S-ar putea să fii într-adevăr invizibil. După cât am încercat să te ascund! râse ea. Ai simţit vreun miros?

– Mmmmm... Cred că pe-aici în sus. Parcă dincoace vine ceva, zise Rex, pornind pe coridorul îngust care ducea spre vechile camere de joacă.

Polly aruncă o privire rapidă în salonul cel mare, unde se organiza expoziţia. Era plin de lume care admira căsuţa de păpuşi şi teatrul de jucărie.

– Nu cred că sunt aici, nu? E prea multă lume.

– Nu.... dar sunt aproape, adulmecă Rex aerul. Pe-aici, pe undeva.

Polly se înfioră. Probabil, n-avea niciun motiv să se sperie – William şi Magnus erau nişte făpturi la fel ca Rex, un soi de fantome –, dar, cine ştie de ce, fantoma unui băiat părea mult mai înspăimântătoare decât a unui câine. Rex nici măcar nu i se părea a fi o fantomă. Nu era nici transparent, nici fulgurant, nici rece. Părea un câine adevărat. Polly îi puse o mână pe coamă, ca să se convingă, iar el ridică privirea spre ea.

– Ţi-e teamă?

– Puţin, şopti fata.

Ţinea minte paşii aceia şi scrâşnetul abia auzit de gheare pe podea. În afară de cazul când fusese vorba de o altă fantomă, cei care trecuseră pe lângă ea cu câteva zile înainte fuseseră probabil William şi Magnus. Dar atunci de ce nu-i văzuse? Polly îşi înfipse degetele mai adânc în blana lui Rex.

– N-ai de ce să te sperii, spuse el. Sunt aici ca să am grijă de tine – nu că ai avea tu mare nevoie de grija altcuiva. Apoi blana i se zbârli deodată pe spinare, iar urechile i se ciuliră. Îi simt! Sunt aproape...

Încremeni o clipă în poziţie de pândă, apoi se furişă înainte pe hol, conducând-o pe Polly spre camera din capăt. Ea nu mai fusese acolo, pentru că nu făcea parte din expoziţie.

– Deschide uşa! murmură Rex, adulmecând dedesubt.

Soarele strălucea în cameră, îşi dădu seama Polly după dunga de lumină de pe marginile uşii. „Măcar nu e întuneric“, îşi spuse ea, apucând în palmă mânerul rotund şi rece la atingere. Strânse din dinţi, îl răsuci şi împinse uşa, care se deschise cu un scârţâit răguşit, rău prevestitor.

Rămaseră clipind în prag, luaţi prin surprindere de lumina albă care pătrundea pe fereastră, după semiîntunericul din coridor. Când ochii i se deprinseră cu ea, Polly zări o vagă mişcare lângă şemineul negru de metal. Se vedeau rotocoale de praf în lumină, dar în aer mai era ceva – un soi de strălucire vagă, intermitentă.

– Sunt aici? şopti ea către Rex.

El bătea din coadă încet, dintr-o parte într-alta, şi privea ţintă înainte – în gol, din câte vedea Polly.

– Da..., făcu el un pas în faţă, încet, şi fata îl urmă, cu inima bătându-i nebuneşte.

Când ajunse mai aproape, aerul păru să se limpezească deodată – şi atunci îi văzu. Ca şi cum şi-ar fi pus nişte ochelari sau ca şi cum ceva tocmai i-ar fi apărut clar în faţa ochilor.

Băiatul şedea turceşte, jucându-se cu un trenuleţ electric în poală. Şina era întinsă în faţa lui într-un aranjament complicat, cu ace şi un fel de placă turnantă. Câinele zăcea alături, aproape adormit.

Băiatul nu ridică privirea când Rex şi Polly intrară, ci rămase cu ochii aţintiţi asupra trenului. Oare îi vedea măcar? Fata n-ar fi putut spune sigur, dar bănuia că da... Probabil, se prefăcea că nu-i vedea în speranţa că avea să fie lăsat în pace. Felul cum învârtea trenul în poală îi aminti de desenele pe care le făcuse şi ea în ultimele luni de şcoală: relua la nesfârşit detaliile, mult după ce terminase ce avea de desenat. Doar ca să se poată preface că nu le aude pe fetele care vorbeau despre ea în cealaltă parte a clasei.

Câinele cenuşiu se aplecă mai aproape şi dintr-odată îşi trecu limba peste obrazul băiatului. El întoarse capul, ştergându-şi faţa udă cu mâna, iar Polly îşi dădu seama că plângea. Magnus îi linsese lacrimile.

Ceva se schimbă în ea, şi, deodată, simţi că nu se mai teme. Se lăsă pe vine lângă el.

– William! Ce s-a întâmplat?

El dădu din umeri, întorcându-se cu spatele la ea, aproape furios, iar Polly suspină. Când fusese nefericită, ea însăşi n-avusese chef nici măcar să i se vorbească. El de ce ar fi avut?

– Scuză-mă! spuse ea. Dacă Rex n-ar fi stat neclintit lângă ea, ar fi plecat şi i-ar fi lăsat pe cei doi singuri. Te-am văzut în parcul conacului, spuse ea încet. De fapt, te-ai purtat destul de nepoliticos când ai râs de mine. Nu ştiu de ce ţi s-a părut aşa de caraghios că-l îmbrăţişam pe Rex. Şi tu îl laşi pe Magnus să te lingă pe faţă.

Băiatul ridică în sfârşit ochii.

– E aiurea să îmbrăţişezi un câine de piatră.

– Dar nu e un simplu câine de piatră!

William privi peste capul ei la Rex şi ridică din umeri.

– Eu nu l-am văzut niciodată să învie. Am crezut că suntem numai eu şi Magnus.

– Ba m-ai văzut! replică Rex indignat. Când erai încă... – aici făcu o pauză – ... în viaţă. M-am jucat chiar cu tine şi cu Magnus pe plajă.

– Are dreptate, interveni Magnus, lovindu-l uşor pe băiat în umăr. S-a jucat. Eu l-am văzut.

– Poate mi s-a părut că te-am văzut. Poate ţi-am văzut umbra pe nisip. William se uită încruntat la Rex. Dar numai cu coada ochiului. N-am crezut că eşti adevărat.

Rex se aşeză pe labele din spate, dezgustat.

– Încep să cred că eşti mai deosebită decât mi-am închipuit până acum, i se adresă el lui Polly. Nici măcar nu eşti membru al familiei şi mă vezi.

– Tu cine eşti, de fapt? o întrebă William cu aroganţă.

– Locuiesc în conac, îi răspunse Polly privindu-l jignită. Sunt la fel de îndreptăţită ca şi tine să fiu aici.

William pufni, iar Polly îşi dădu ochii peste cap. Voise să-l ajute pe Rex să dea de Magnus, dar câinele cenuşiu nu părea tocmai prietenos, şi nici stăpânul lui nu era mai amabil.

– Hai să mergem! îi spuse ea lui Rex. Nu vezi că nu ne vor? Putem încerca să-i trezim pe ceilalţi.

Era deja aproape de uşă, când băiatul o chemă din urmă:

– Te rog, nu pleca!

9. Povestea lui William

Îmi pare rău. William se ridică în picioare, mai puţin fragil parcă, iar Polly îi văzu pentru prima oară faţa de aproape – ochii roşii, dârele de lacrimi întinse pe obrajii murdari. Nu sunt obişnuit să stau de vorbă cu oamenii. N-a mai fost nimeni, nu înţelegi? În toţi anii ăştia. Faptul că ai venit aici şi m-ai căutat... Am simţit deodată cât de singur am fost până acum.

Polly dădu încet din cap. Nu ştia prea bine ce să-i spună – nu ştia cât de multe ştie el. Îşi dădea oare seama că e fantomă? Ştia oare că murise şi în ce condiţii? Ar fi vrut să ştie de ce el rămăsese, ca fantomă, de vârsta ei, din moment ce murise în adolescenţă, dar nu-i era limpede cum ar fi fost mai bine să-l întrebe.

– Eu locuiesc aici abia de câteva săptămâni, murmură ea.

– Ştiu. V-am văzut când aţi venit.

Polly clipi surprinsă. O deranja ideea că fusese urmărită. Pe de altă parte, asta era şi casa lui – mai mult decât a ei. Şi era silit să vadă o mulţime de oameni plimbându-se prin ea, zi de zi.

– Asta e camera ta? întrebă ea. Pot să ţi-o arăt pe a mea, dacă vrei. Locuiesc într-un apartament sus, în turnul cel mai din dreapta, deasupra acoperişului. Are o fereastră rotundă.

– Nu ştiu dacă pot să vin, spuse el încet. Stau mai mult aici, în camera copiilor. De aici am amintiri frumoase. Aici am fost cel mai fericit, înainte să fiu trimis la şcoală. Uneori, ies şi în parc, când e Magnus acolo. Dar mi-e greu să merg în altă parte.

Polly înghiţi în sec. Nu-şi imagina cum ar putea cineva să stea aproape numai într-o cameră timp de o sută de ani. Dar poate că, pentru fantome, timpul curgea altfel.

Se întinse şi, cu un gest instinctiv, îl apucă pe William de mână.

El scoase o exclamaţie înăbuşită şi, o clipă, încercă să se retragă. Se opri însă, şi, încet, degetele i se strânseră în jurul alor ei.

– N-am ştiut că poţi să mă atingi, şopti el. Nimeni nu m-a mai atins până acum. Nici măcar nu m-a văzut nimeni. Doar Magnus.

Mâna îi era rece, dar părea reală, ca a unui copil normal.

– Probabil din cauza lui Rex, zise Polly. Vraja care face statuile să se trezească funcţionează probabil şi asupra noastră.

– Nu e nicio vrajă, pufni Rex. E numai din cauză că suntem de-aici, ţinem de locul ăsta. Toţi – da, da, ştiu, Polly, că tu nu faci parte din familie. Nu înţeleg de ce poţi să ne vezi sau cum de-l poţi atinge pe William. Dar, după cum vedeţi, aşa stau lucrurile. Deci haideţi să stăm împreună! Aventuri! Emoţii! Ce mai aşteptăm? De ce stăm la palavre ca nişte babe la gura sobei?

Polly îşi muşcă buzele.

– Eu mă gândisem doar să mergem în dormitorul meu. Nu prea e nicio aventură...

– Ba pentru mine este, îi zâmbi William sfios. Şi îmi pare rău că am râs de tine. N-aş fi râs dacă ştiam că mă auzi.

Polly dădu din umeri.

– Probabil că arătam destul de caraghios strângând în braţe o statuie. Dar şi tu l-ai fi strâns dac-ai fi simţit ce simţeam eu. Îşi trecu degetele celeilalte mâini prin blana deasă şi aspră de pe ceafa lui Rex. Chiar ţi se pare că sunt şi eu de-a voastră? îl întrebă ea. De-asta am simţit nevoia să vorbesc cu tine atunci, în prima noapte, chiar dacă erai de piatră. Aveam sentimentul că nu-mi mai găsesc locul nicăieri.

– Cu siguranţă eşti de-aici, ca şi noi, o asigură William. Altfel, n-ai avea cum să ne vezi pe mine şi pe Magnus. În încăperea asta au intrat o mulţime de oameni de-a lungul anilor, şi nimeni nu şi-a dat seama că sunt aici. Vizitatorii nici măcar nu stau prea mult în cameră – probabil prezenţa mea îi dă un aer ciudat. N-am încercat să bântui pe nimeni, dar s-ar putea să simtă cumva că nu sunt bine-veniţi aici.

– Deci stai în camera asta tot timpul şi nu te duci nicăieri în altă parte în conac? Polly privi în jur: încăperea nu era prea mare, probabil nu mai lată de zece–doisprezece paşi. Mi s-a părut că... te-am simţit, în salonul cel mare de joacă. Greşesc?

William clătină din cap.

– Nu, aşa e. Sunt doar câteva locuri în care mă duc – în primul rând camerele de sus, unde mi-am petrecut foarte mult timp în copilărie. Le iau pe rând. Sau mai ies în parc. Dar, de obicei, vine Magnus încoace, după mine. Pe vremuri îl luam pe furiş în camera mea... înainte, când eram... înţelegi tu. N-avea voie, de fapt, dar mama se prefăcea că nu-l vede când dormea la mine sub pat.

Polly îl trase de mână.

– Hai, încearcă să te mişti! Nu se ştie niciodată. Scoase capul pe uşă şi aruncă o privire afară, verificând să nu fie nimeni. Se furişă pe hol şi-i făcu semn lui William s-o urmeze, dar el rămase şovăitor în prag. Ce este? întrebă ea temătoare: poate exista vreo barieră invizibilă pe care el n-o putea trece. Dacă te duci în parc, înseamnă că poţi să ieşi din camera asta.

– Ştiu... zise el şi făcu un pas spre uşă, dar apoi îşi trase piciorul înapoi.

– Ei, încetează cu prostiile! Vocea lui Magnus era joasă, mai mult un mârâit, dar avea în ea un soi de căldură, o grijă şi o preocupare care parcă nu se potriveau cu pieptul lui lat şi cu aerul de câine vajnic, gata să pornească la drum peste munţi şi ape. Clătină supărat din cap şi apoi sări, punându-şi labele din faţă pe spatele lui William şi împingându-l în hol. Haide! mormăi el. Ai fi putut să faci asta acum nu ştiu câţi ani dacă n-ai fi stat aici să-ţi plângi de milă.

– De ce nu mi-ai spus că pot să plec oricând vreau?

William se oprise în hol, privindu-şi mâinile de parcă nu-i venea să creadă că e încă teafăr şi nevătămat. Magnus făcu un salt după el şi o porni înainte.

– N-ai încercat niciodată să pleci. Ai stat acolo, reparând trenuleţul ăla la nesfârşit, iar eu am crezut că asta îţi doreşti. Dacă vrem să mergem, n-ar trebui să mai pierdem timpul, adăugă el şi dispăru după colţ, pe palier. E pe aici, în sus? îi auziră doar vocea.

– Da! zise Polly şi se repezi după el, sărind treptele câte două până sus la apartament, cu Rex şi William pe urmele ei.

Auzindu-i cum duduie pe treptele de lemn, n-ai fi zis că sunt fantome. Păreau cu totul reali. Polly se trezi că zâmbeşte. Era ca atunci când se întorceau acasă, în micul lor apartament londonez, iar ea şi tatăl ei hotărau să se ia la întrecere cu mama, care venea cu liftul.

Deschise uşa şi-i pofti şi pe ceilalţi înăuntru.

– E cam mic – şi încă n-am apucat să despachetăm toate cărţile şi bagajele, zise ea, privind în jur.

Apartamentul lor părea foarte sărăcăcios în comparaţie cu camerele somptuos mobilate de la parter, iar Polly înghiţi în sec, stingherită. William era obişnuit cu masa uriaşă, din lemn de mahon, din salonul principal, cu sfeşnice de argint şi cu mai multe seturi de tacâmuri la o farfurie. Ea avusese de gând să-i ofere un pişcot cam uscat... Deşi, dacă stătea să se gândească, fantomele probabil nu mâncau.

– Hm... Probabil că nu seamănă cu saloanele de jos, zise ea cu stânjeneală.

William îşi trase nasul.

– N-am fost prea des în saloanele de jos. Deci care e camera ta?

Polly îi zâmbi recunoscătoare şi deschise uşa dormitorului ei.

– Asta. Şi uite, cea mai frumoasă e fereastra asta rotundă! Mie-mi place foarte tare.

William se urcă pe scaunul pe care Polly îl pusese lângă geam şi privi afară.

– Se vede marea!

Ea râse.

– În prima noapte când l-am trezit, Rex m-a dus pe plajă. Până acum n-am locuit niciodată aproape de mare. Tu eşti un norocos. Ai învăţat să înoţi din copilărie?

– Da, de când eram mic. Tu unde ai locuit înainte să vii aici?

– La Londra. Polly închise ochii şi vorbi foarte repede. Îi venea încă greu să spună asta, chiar şi unei fantome. Ne-am mutat aici pentru că tatăl meu a murit.

– Ah...

Îl auzi pe William mutându-se de pe un picior pe altul, ca şi când n-ar fi ştiut cum să reacţioneze, şi

deschise brusc ochii.

– Eşti o fantomă! N-ar trebui să fii în stare să spui ceva mai mult decât „ah!“? Eşti şi tu mort.

Rex pufni surprins, iar Polly se înroşi la faţă.

– Ah, scuză-mă!

William o privea fix, cu ochii căscaţi.

– Ştiai, nu? întrebă ea speriată.

– Bineînţeles că ştiam, nu sunt prost! chicoti el. Sunt doar mort.

– Uf!

Polly se strădui să se arate în continuare indignată, dar nu-i prea ieşi. Situaţia i se părea mai degrabă amuzantă.

– Tot nu ştiu ce să-ţi spun despre tatăl tău, murmură William. Ar fi fost îngrozitor dacă mi s-ar fi întâmplat mie.

Din sufragerie se auzi brusc un târşâit, apoi se lăsă o tăcere vinovată.

– Magnus! suspină William grăbindu-se afară din dormitor. Probabil, iar caută mâncare. E un hoţ incorigibil.

– Adică poate să mănânce?

– Nu, sigur că nu. Dar îi place să încerce. Ce-ai făcut, câine rău ce eşti? îl dojeni el.

Ogarul cenuşiu avea o mutră plină de căinţă. Stătea lângă un teanc de hârtii căzute de pe masă.

– Nici măcar nu era vreun pic de mâncare acolo, nesuferitule! se ghemui William să strângă foile de pe jos, dar zâmbea. Ia uite, pot să iau obiectele astea în mână! zise el. Nici nu ştii cât de ciudat mi se pare! Puse hârtiile pe masă, şi în clipa următoare Polly îl văzu că se schimbă la faţă. Ce sunt astea?

– Mama mea. Face cercetări pentru o nouă expoziţie.

Polly simţi că i se usucă gâtul amintindu-şi ce erau hârtiile de pe masă. Mama ei se trezise devreme şi întinsese din nou fotografiile. Polly avusese noroc că reuşise s-o pună la loc pe cea cu William şi Magnus în seara dinainte.

Se repezi să i le smulgă băiatului din mână, dar era prea târziu. William ţinea în mână o poză, privind-o cu buzele strânse. Apoi o aruncă pe jos. Polly simţi o smucitură, ca şi cum o rafală de vânt se stârnise brusc, iar aerul sclipi din nou în jur.

William dispăru înainte chiar ca fotografia lui de soldat să atingă podeaua.

Băiatul de pe jos zâmbea paşnic din poză, iar Polly simţi cum lacrimile îi ardeau ochii.

Arăta abia puţin mai în vârstă ca William.

10. Singură

Polly se răsuci brusc auzind mânerul uşii. Chiar şi Rex tresări. Fata se grăbi să bage fotografiile la loc în plic, încercând să-şi aducă aminte cum fuseseră aranjate hârtiile pe masă.

Când uşa se deschise, Rex îi linse mâna, apoi se aşeză la picioarele ei. Polly îşi şterse ochii cu mâneca. Cum putuse să fie atât de neatentă? Povestea lui William îi rămăsese pe undeva prin minte, dar de fotografiile şi documentele întinse pe masă uitase. Nu doar ea, ci şi Rex fusese foarte singur. Iar acum, din cauza ei, pierduseră ocazia de a-şi face prieteni. Nu-şi închipuia că o să-i mai vadă vreodată pe William sau pe Magnus. I se părea că William alesese să rămână pentru totdeauna copil, să se refugieze în perioada cea mai fericită a vieţii lui, pentru că, după ce crescuse mai mare, plecase la război. Probabil, pozele îi treziră cele mai îngrozitoare amintiri.

– Eşti bine, Poll? îi zâmbi mama ei puţin îngrijorată. Ai ochii foarte roşii.

– Cred că mă ia o răceală, murmură fata.

N-avea cum să-i explice că tocmai îl alungase pe unul dintre puţinii prieteni pe care şi-i făcuse vreodată amintindu-i cum murise.

– Of, fir-ar! Vrei să te bagi în pat?

Mama îi puse o mână pe frunte, dar Polly se răsuci nervoasă.

– Nu! N-am nimic, nu-ţi mai face atâtea griji! Expresia rănită de pe faţa mamei nu reuşi s-o facă decât să se simtă şi mai vinovată, dar nu se putea opri. Vreau să stau singură!

– Polly, iubito, încercam doar să văd dacă eşti bine.

– N-ar fi trebuit să mă aduci în fundul ăsta de lume! Unde n-am niciun prieten şi nici n-o să am vreodată!

Îşi dădu seama chiar în timp ce vorbea că e nedreaptă: nici acasă nu avusese prieteni, mai ales după ce luni în şir nu vorbise cu nimeni. Dar de ce trebuia mama să-şi facă acum atâtea griji inutile?

Abia când văzu silueta cafenie-aurie furişându-se de sub masă, îşi dădu seama ce spusese, de fapt. Rex păru să se fi făcut mai mic când traversă camera, strecurându-se printre piesele de mobilier, în umbră, încât Polly abia dacă-l văzu. Dispăru în spatele uşii, aruncându-i o ultimă privire nefericită, iar fata rămase cu gura căscată, trăgând dureros aer în piept şi aplecându-se înainte ca şi cum ar fi primit un pumn în burtă.

– Polly! Doamne, tu chiar te-ai îmbolnăvit! o prinse mama de umeri, încercând s-o privească în ochi.

– N-am nimic! Plec afară! se răsti Polly tulburată, gândindu-se că trebuia să se ducă după Rex.

N-ar fi trebuit să spună că n-are niciun prieten – nici măcar nu avusese asta în minte. Fusese doar supărată, atâta tot.

Se simţise atâta vreme singură, încât fuseseră primele cuvinte care-i veniseră pe buze, cu toate că nu mai erau adevărate. Pentru că acum avea, de fapt, un prieten. Poate chiar doi. Doi şi jumătate, fiindcă, deşi nu fusese prea politicos cu ea, Magnus nu părea să se poarte prea amabil cu nimeni. Dar acum reuşise să-i îndepărteze pe toţi.

– În niciun caz, nu pleci nicăieri în starea asta! zise mama cu fermitate. Te rog, du-te şi pune-ţi pijamaua, îţi aduc o sticlă cu apă caldă.

– Ţi-am spus că n-am nimic! zise Polly cu pumnii încleştaţi, uitându-se după mama ei, care intra în bucătărie. Era limpede că n-o poate convinge. Aaaaah!... gemu ea.

Nu suporta ideea de a fi prizonieră în apartament şi ca mama să vină din jumătate în jumătate de oră să vadă cum se mai simte. Se repezi în dormitor, îşi înhăţă rucsacul şi-şi vârî în el costumul de baie şi un prosop. Le avea, de fapt, pregătite – mama îi tot promisese că aveau să meargă împreună să facă o baie, dar tot timpul intervenise câte ceva. Ceva care fusese mai important decât Polly. Ei bine, acum se ducea ea singură! Îşi pusese chiar şi o carte şi o tabletă de ciocolată în rucsac, aşa că, dacă voia, putea să lipsească toată după-amiaza. Atârnându-şi cureaua rucsacului pe umăr, se repezi la uşă şi o trânti sfidător în urma ei.

Se duse mai întâi pe terasă, disperată să se împace cu Rex. Voia să-i spună că nu vorbise serios, că,

de fapt, dacă stătea să se gândească, el era cel mai bun prieten pe care l-a avut de nu ştiu câtă vreme.

Statuia era la locul ei şi peste tot vizitatorii admirau straturile de flori sau şedeau pe bănci la soare. Mai mulţi copii se căţăraseră în tisă. Din păcate, nu era momentul potrivit pentru o explicaţie.

Polly oftă şi-l mângâie pe Rex uşor pe bot, nevrând să ia în seamă gestul lui abia simţit de refuz. Apoi o porni către pâlcul de copaci de pe faleză şi mai departe, pe poteca spre plajă. Se aşteptase să fie plin de lume, dar soarele începuse să pălească: de pe marginea falezei văzu nori groşi cenuşii adunându-se deasupra mării. În timp ce ea cobora, lumea îşi strângea păturile şi coşurile de picnic şi urca înapoi spre conac.

– Nu-mi pasă, murmură Polly.

De fapt, ploaia chiar se potrivea cu starea ei de spirit. Se smiorcăi enervată când primele picături atinseră pământul şi se îndreptă spre un mic loc uscat sub o ieşitură de stâncă. Era un adăpost, cel puţin pentru o vreme. Se ghemui acolo, privind morocănoasă marea. Cu doar jumătate de oră înainte, când se uitase pe fereastra dormitorului ei cu William, văzuse o întindere albastră scânteietoare – de un albastru profund, intens, radiind a vară. Acum era o magmă grea, cenuşie-maronie, înălţându-se şi coborând ca un uriaş covor scuturat.

Polly privi apa. Ştia să înoate bine. Mai bine, de fapt, decât mama. Luase o mulţime de lecţii de înot – ajunsese chiar să facă scufundări, adică atinsese nivelul maxim care se putea învăţa la bazinul unde fusese înscrisă... acasă, la Londra.

Se ridică brusc, îşi trase tricoul peste cap, îşi apucă prosopul şi costumul de baie din rucsac şi se pregăti să intre în apă. Înota mult mai bine decât mama, aşa că interdicţia de a face baie în mare fără ea era o prostie. Plus că îi plăcea să înoate pe ploaie. Tatăl ei îi spunea întotdeauna că e cel mai bine să înoţi când plouă, pentru că apa ţi se pare mai caldă. Polly bănuise că spunea asta numai ca s-o înveselească atunci când ploua, dar...

O luă la fugă peste plajă, râzând tare de picăturile care-i udau umerii şi spatele. Se aruncă în apă şi ţipă simţindu-i răceala bruscă, dar apoi senzaţia mării care o sorbi compactă înăuntrul ei i se păru incredibil de plăcută. Dădu din picioare spre larg, înotând leneş, fericită că e singură. Avea impresia că vede pe o rază de foarte mulţi kilometri în jur. Apoi începu să lovească mai tare apa, îndreptându-se spre bolovanul care ieşea din valuri chiar la marginea golfului. Văzuse oameni făcând plajă acolo mai devreme şi i se păruse că n-ar fi fost greu să se caţăre pe el.

Răceala o năpădi când era cam la jumătatea distanţei. Se insinuă treptat – la început, Polly nu-şi dădu seama ce se petrecea. Apoi totul păru să încetinească. Braţele şi picioarele îi deveniră tot mai grele, iar fiecare mişcare păru să necesite tot mai mult efort. Polly se opri şi bătu apa pe loc, privind spre stâncă. Ploaia se înteţise şi ea. I se părea că vede printr-un văl cenuşiu. Aruncă o privire înapoi spre ţărm. Dacă reuşea să ajungă la stâncă, mai trebuia să se şi întoarcă – şi ceea ce, cu cinci minute în urmă, păruse o aventură scurtă şi uşoară devenise deodată o sforţare epuizantă. Mai bine se întorcea, îşi zise.

O porni înapoi spre plajă, spunându-şi că n-are să-i ia mai mult de două minute să ajungă. Avea să se ducă la conac şi să-şi ia o ciocolată caldă la cafenea, una pe gustul ei, cu pişcoturi şi cu frişcă deasupra. Dar, după ce mai dădu de câteva ori din mâini, nu mai fu în stare să viseze nici măcar la ciocolată: se concentră cu fiecare părticică din ea asupra înotului, asupra efortului de a-şi smulge membrele dureroase din apa duşmănoasă.

Apoi un val o acoperi. Se văzu parcă din afară, ca şi cum i se întâmpla altcuiva. Apa cenuşie şi opacă o înghiţi cu totul, şi ea se sperie şi se zbătu să se ridice din nou la suprafaţă. Dar era încă departe de plajă.

Nimeni nu ştia că e aici, îşi dădu seama Polly, chinuindu-se să rămână la suprafaţa apei şi împroşcând stropi în jur. Chiar dacă ţipa după ajutor, n-avea să vină nimeni. Mama nu ştia unde plecase.

„Mami!“ Polly se sforţă din răsputeri să înoate mai departe. Începea să-şi dea seama cât de critică e

situaţia, că riscă să nu mai fie în stare să ajungă la plajă. Nu putea să-i facă una ca asta mamei.

Strângând din dinţi, reuşi să mai înainteze puţin spre ţărm, dar îi era atât de frig, încât abia dacă mai simţea ce face. Totul părea tulbure, ca în vis, iar marea o trase din nou în adânc.

Dar apoi reveni la suprafaţă, tuşind uşor. Cineva o scutura, îi striga în ureche, şi nişte dinţi – da, dinţi! – o apucaseră de bareta costumului de baie.

– Proasto ce eşti! Aici n-ai voie să înoţi niciodată singură! Nu ştii de curenţii submarini? E foarte periculos!

Polly clipi ameţită la William. Îi spusese că înota din copilărie, îşi aminti ea.

– Fantomele... pot... să înoate? tuşi ea slab.

– Taci din gură şi vino-ncoace! se stropşi el, trecându-i un braţ pe sub bărbie.

Rex dăduse drumul costumului ei de baie, iar el şi Magnus băteau apa de o parte şi de alta a lui William. Polly se zvârcoli, încercând să se întoarcă pe burtă. Se simţea groaznic să fie obligată să stea aşa pe spate, dar Magnus îi mârâi la ureche, şi chiar şi Rex se răsti la ea:

– Stai cuminte!

Aşa că încetă să se mai zbată şi privi cerul plumburiu în timp ce William o trăgea înapoi spre plajă.

Veniseră după ea.

– De unde-ai ştiut că sunt aici? izbuti să îngaime Polly clănţănind necontrolat din dinţi.

Era înfăşurată în prosopul său, iar William şi câinii stăteau în faţa ei, privind-o furioşi. Nu părea să le fie nici pe departe atât de frig pe cât îi era ei, iar Polly presupuse că era tot unul dintre avantajele fantomelor.

– Te-am văzut. Ai luat-o prin parc pe sub ochii mei, nu? Te-ai dus spre pâlcul de copaci şi ai coborât poteca spre plajă, mârâi Rex. Părea mult mai înfuriat decât Magnus sau William – aproape că nu se putea uita la ea. Când a început ploaia, am crezut c-ai să te întorci, dar nici vorbă. Şi pe urmă...

Se lăsă în jos, îndoindu-şi labele din faţă sub el.

– Pe urmă ce? întrebă Polly.

– A fost ca prima oară, mormăi el. Când m-ai trezit. Ţi-am simţit chemarea. Ţi-am spus – misiunea mea era să am grijă de copii. Bineînţeles că te-am auzit.

– Dar n-am strigat, clătină Polly din cap. Ştiam că nu e nimeni să mă ajute.

– Ba eu sunt, replică el. Doar că ţie nu-ţi pasă de asta.

– N-am vrut să spun aşa ceva! Am vrut doar să rănesc – şi nici măcar pe tine, ci pe mama –, pentru că eram supărată. Polly se zbătu să dea la o parte faldurile prosopului, ca să se poată repezi să-l îmbrăţişeze. Eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut nici nu mai ştiu de când, îi şopti ea în urechea muiată de apă. De fapt, pe care l-am avut vreodată. În toată viaţa mea.

Rex pufni ruşinat, dar nu i se desprinse din braţe.

– Ahhhhh! făcu William şi-şi dădu ochii peste cap, iar ea se întoarse iute şi îl fulgeră cu privirea. Şi eu te-am salvat! Nu prea te pricepi să fii recunoscătoare, nu?

Polly lăsă capul în jos.

– Mulţumesc. Şi... îmi pare foarte rău. De fotografii. Uitasem că erau acolo. Am încercat doar să mă port frumos, să-ţi arăt apartamentul nostru. N-am vrut să le vezi, în niciun caz. N-aş face aşa ceva.

Ridică spre el o privire temătoare, îngrozită la gândul că ar fi putut-o suspecta de rea intenţie.

William dădu din umeri, iar Magnus veni mai aproape de el, aplecându-se deasupra lui, aproape înconjurându-l. Ochii lui negri o priveau pe Polly cu neîncredere.

– Îţi promit că n-aş fi făcut aşa ceva, repetă ea, iar ogarul cenuşiu îşi puse tăcut botul pe umărul băiatului.

– Ştiu, murmură William. Doar că... uitasem. Dinadins, probabil.

Polly dădu din cap. Nu ştia ce să spună. Nu ştia nici măcar dacă el vrea să vorbească despre asta. Poate cândva, într-o altă zi.

Rămaseră tăcuţi timp de câteva clipe, apoi ea şopti:

– Eu trebuie să plec. Adică... trebuie, îmi pare rău! Din cauza mamei. Eram foarte supărată şi am ţipat la ea. Şi nu se poate, nu am dreptul. Îi e foarte dor de tata şi nu e corect... să-mi vărs nervii pe ea.

– Nici faţă de tine nu e corect, zise încet William.

– Nu, dar...

Polly dădu din umeri. Era greu să discuţi cu o fantomă despre oameni care muriseră recent.

– Poate a avut nevoie să audă, de fapt, ceea ce i-ai spus, zise Rex deodată. N-ar trebui să fiu eu singurul care are grijă de tine, nu?

Polly îşi încleştă pumnii, înfigându-şi unghiile în palme, simţind deodată că trebuie să-şi apere mama.

– A fost îngrozitor de greu pentru ea, spuse. Şi, oricum, nu ţin să aibă prea multă grijă de mine. Doar puţin. Vocea îi tremură. Ah, trebuie să plec!

Deschise uşa apartamentului şi băgă numai capul, întrebându-se unde era mama şi cât de gravă devenise între timp situaţia. Lipsise doar vreo două ore, dar mama îi ceruse să meargă la culcare, iar ea, în loc de asta, ţipase şi fugise de acasă. Măcar i se mai uscase puţin părul – arăta mai degrabă umed de ploaie. Mama n-avea să-şi dea seama că fusese în mare.

– Polly! Mama sări de pe un scaun de la masa din sufragerie. Doamne, scuză-mă! Am fost să te caut prin tot parcul. Nu ştiam unde te-ai dus.

Polly o privi lung, uimită. Se aşteptase s-o găsească supărată.

– M-am dus pe plajă...

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că te supără ceva. Nu prea am stat cu tine în ultima vreme, nu? Vocea i se întristă deodată, iar Polly îşi lăsă rucsacul pe podea şi fugi s-o îmbrăţişeze. S-au petrecut atâtea în ultima vreme... a fost o ocazie să ne mai luăm gândul, înţelegi? Viaţa asta nouă...

– Nu-i nimic, mami, nu-ţi face probleme! Şi îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul. Acum m-am liniştit. Fata suspină încet. Îşi dorea tare mult să-i poată explica mamei ce i se întâmplase în ultima vreme – cum îi cunoscuse pe Rex, pe William şi pe Magnus şi cum simţea că sunt primii ei prieteni după multe luni de singurătate.

Masa era acoperită iar de fotografii şi de scrisori, iar Polly le zâmbi lui William şi lui Magnus care o priveau ţintă din poză.

– Ai mai descoperit ceva despre el? întrebă ea luând fotografia în mână.

Pe spate scria ceva, îşi dădu seama. „William în ziua când a împlinit unsprezece ani, 4 mai 1910“.

– Am citit scrisoarea pe care ofiţerul lui superior le-a trimis-o părinţilor. E cumplit de tristă. A murit în Bătălia de pe Somme, în iulie 1916. Mii de oameni au pierit acolo chiar în prima zi. Ce este, iubito?

Polly privea ţintă data de pe spatele unei fotografii.

– Nu se poate, murmură ea.

– Am scrisoarea, poţi s-o citeşti. Dar cu mare grijă.

– Dar uite, mami, nu avea vârsta necesară! Dacă împlinise unsprezece ani în 1910, înseamnă că avea abia şaisprezece la înrolare! Nu se poate, doar nu trimiteau adolescenţi de şaisprezece ani pe front, nu? se uită îngrozită la mama ei.

– Nu, sigur... Trebuia să ai optsprezece ani ca să te înrolezi şi nouăsprezece ca să fii trimis peste hotare. Bietul băiat! Mama luă fotografia şi se uită cu atenţie la faţa solemnă a lui William. Ai dreptate. Probabil, s-a dat drept adult. O mulţime de băieţi au făcut asta. Îşi doreau cu disperare să lupte, să-şi apere ţara şi familiile.

Polly dădu din cap.

– Poate William voia să apere Penhallow...

– Probabil, fu mama de acord, privind la fotografia în care apăreau trei tineri în uniformă. Nu m-aş mira ca el, Bertie şi Harry să fi fost la acelaşi liceu şi să se fi hotărât împreună să se înroleze.

– Pot să fac o copie după poza asta? întrebă deodată Polly. Cu William şi căţelul lui?

– Cred că da... o privi mama nedumerită, iar fata simţi că trebuia să-i dea o explicaţie.

– Uite, în ea e abia puţin mai mare decât mine. Mi se pare interesant... să mă gândesc cum a trăit aici, în casă. Şi e făcută pe treptele terasei. Am stat şi eu pe ele... Mi-ar plăcea s-o pun pe perete.

„Aş vrea să am şi o fotografie cu Rex“, continuă ea în gând. „Probabil, aş putea să tai stema de pe una dintre broşuri – sau să fac o poză statuii.“ Dar nu era acelaşi lucru.

– Ai găsit cumva un câine pe plajă? o întrebă mama zâmbind.

– Ce? zise Polly, înghiţind în sec şi întrebându-se de unde ştia mama – de fapt, ce ştia, mai degrabă.

– Eşti plină de păr, uite!

Mama se întinse şi-i culese de pe tricou un fir auriu de păr.

– Da, zâmbi Polly. Am întâlnit un ogar foarte frumos.

Nici măcar nu observase firele de blană. Începu să le culeagă, adunându-le într-o grămăjoară în mână. Mâine, când se întâlnea din nou cu Rex, avea să-l tachineze puţin. Să-i spună că e cazul să se pieptene şi să-şi cureţe blana.

Mâine! Polly puse capul pe umărul mamei. Aveau să fie multe zile de mâine, cu Rex şi William – şi chiar şi cu Magnus. Şi poate şi cu alţi câini – cine ştie...

Holly Webb era editor pentru copii când şi-a publicat primele cărţi la editura la care lucra. De atunci, a scris peste o sută de cărţi pentru copii. În prezent, Holly locuieşte în Berkshire cu soţul şi cei trei fii ai ei. De fiecare dată când încearcă să scrie la laptop, pisicile sale îşi găsesc mereu de lucru pe lângă ea.

STATUIA DIN BĂTAIA LUNII